73-51

Akbaba

Akbaba 52 Yaşında

— Partiler Demirel'siz hükûmet istiyor. —

günlük ihtiyaçlarını düşünüyorsunuz, ya geleceklerini?..

Yıl sonu çekilişinde bir defada:

15 MİLYON LİRA

60	adet	100.000.- Lira
60	adet	50.000.- Lira
160	adet	10.000.- Lira
15	adet	50.000.- Liralık tahvil

Ayrıca

15.150 adet 1.000 liraya kadar çeşitli para ve tahvil ikramiyeleri....

Sayın Mevduat Sahiplerine bol şanslar dileriz.

YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

reklam moran Y 1173

(Reklâm Moran: 2569 — 192)

AKBABA

Yıl: 52 Cilt: 25 Sayı: 51 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 5 Aralık 1973 * Fiyatı: 150 Krş.

DEVRİMLERE HAYIR, HAYIRLARA EVET!

HANİ ünlü hikâyedeki adam çarşı sokağının başına çıkıp «Bre kodoşlar!» diye bir nâra patlatmış da, bütün dükkâncılar merakla dışarı uğrayınca kahkahayı basmış:

— Amma kalabalıkmışsınız yahu!

Kötü lâfı üstüne almanın tuhaflığını belirtmek için anlatılır bu fıkra. Ama o tutumun daha da tunafı vardır:

İyi lâfa kızmak.

Bu tuhaflığın parlak bir örneği geçenlerde —bir adı da Okumuşlar Meclisi olan— Senatomuzda verildi.

Konuşmak için kürsüye gelen bir üye söze şöyle başladı:

— Cumhuiryet Senatosunun devrimci üyeleri.

Sen misin öyle başlayan? Cumhuriyet Senatosu birbirine giriverdi! Üyelerden pek çoğu inanılmaz bir öfkeyle yerlerinden fırlamış, yumruklarını sallayarak «Terbiyesiz herif!» kabilinden iltifatlar yağdırıyorlardı konuşmacıya.

Konuşmacı gerçekten ters başlamıştı söze. Ama kabahati terbiyesizlik değil, sadece aşırı iyimserlikti. Çoğunluğu tutucu olduğu pek iyi bilinen bir topluluğun tüm üyelerine «devrimci» diye bol keseden şeref ihsanı dağıtmak yersiz bir lâf hovardalığı idi.

Orası belli de, kendilerine övlece şeref bahşedilen kişilerin şaşırmakla kalmayıp öfkelenmelerinin nedenini anlamak güç.

Yoksa bu zevat «devrimci» sözcüğünü gerçekten ve içtenlikle küfür mü saymaktalar? Eğer öylevse ömrü boyunca devrimciliği inançlarının ve davranışlarının başlıca dayanağı yapmış olan Atatürk'ün izinde bulunduklarını sık sık nasıl ileri sürerler?

Birçok yorumcularımız seçimden sonra parlamentomuzdaki sandalye orantılarına bakarak Türkiye'nin bir güçlükler ve terslikler ülkesi durumuna gelmiş olduğunu söyleyip yazdılar. Aslında söz konusu durum ne bize özgüdür, ne de çok ters vanut güçtür. Birçok bakımdan dünyaya örnek gösterilen İskandinav ülkelerinin her biri bizimkinden çok daha çözülmez görünüşlü parlamento bilmeceleriyle uğraşıyor (Hele İsveç'te eski iktidar partisiyle muhalefet partisinin sandalye sayısı tıpatıp aynı!) Ama oralarda hiç kimse ülkesinin çıkmazlara saplanmış olduğunu ve tarifsiz kederler içinde bulunduğunu iddia etmiyor.

Biz elbette bir terslikler ve güçlükler ülkesiyiz. Ama sandalye sayılarının orantısından değil, birbirimize karşı temeldeki tutumumuzdan ötürü!

Bir düzine yıl kadar önce dünya politika edebiyatına şu bulunmaz sloganı da yine harikalar diyarı Türkiye'miz armağan etmistir:

— Havırda hayır vardır!

Hatırlarsınız, bazıları tarafından ahaliye «Referandum adlı bir papaz» diye tanıtılan halkoyuna başvurma işlemi yapılmaktaydı. Ve politik yelpazemizin sağ kanadının bir bölümü halkoyu yoklamasında sonucun olumsuz çıkmasını istiyor, bunun için «hayır» cevabının «hayırlı» olacağı propagandasını yayıyordu.

O zamandan kalma bir alışkanlık mı? Yoksa temeldeki bir ulusal karakter özelliğinin etkisi mi? Bilinmez. Ama nedeni ne olursa olsun, bugün hâlâ birbirimize «Hayır» demekten zevk alır gibi davranmaktayız.

Hayır demekte gerçekten de hınzırca bir zevk vardır gerçi. Kokotlar kendilerini naza çekerken, bankerler kredi ricalarını geri çevirirken o cevabı vermekten gizli bir sadizm tadı aldıklarını ara sıra belli ederler. Ancak toplumların kaderiyle ilgili düzeylerdeki alışverişlerde o türlü duygu cilvelerinin üstüne çıkılması gerekir.

Şu 1973 güzünde bizim toplumumuzun kaderini çizmekle görevli kişilerimiz ise öyle bir olgunluk ispatlayabilmek şöyle dursun, birbirini kızdırmaya çalışan şımarık çocuklar gibi bir «hayır» tiryakiliğinin bitmez tükenmez örneklerini verdiler. Günlerce, haftalarca gazete başlıklarında hep aynı teraneleri okuduk:

«MSP. CHP'ye Hayır Dedi!»

«AP. Bütün Partilere Hayır Dedi!»

«DP. AP'ye Hayır Dedi!» v.b.

Tekrar edelim ki bunların hiçbirinin pratikte önemi yok; en karmaşık görünen durumda bile çıkış yolu bulunur ve her zaman bulunacaktır.

Asıl güçlük, temeldeki bu reddetme tiryakiliğimizde. Yöneticilerimiz o iptilâdan kurtulamazlarsa kaderin bir gün şu ya da bu biçimde kendilerine «Hayır» diyeceğinden hiç şüphe etmesinler!

AKBABA

AKBABA'NIN RESİMLİ SERÜVENİ

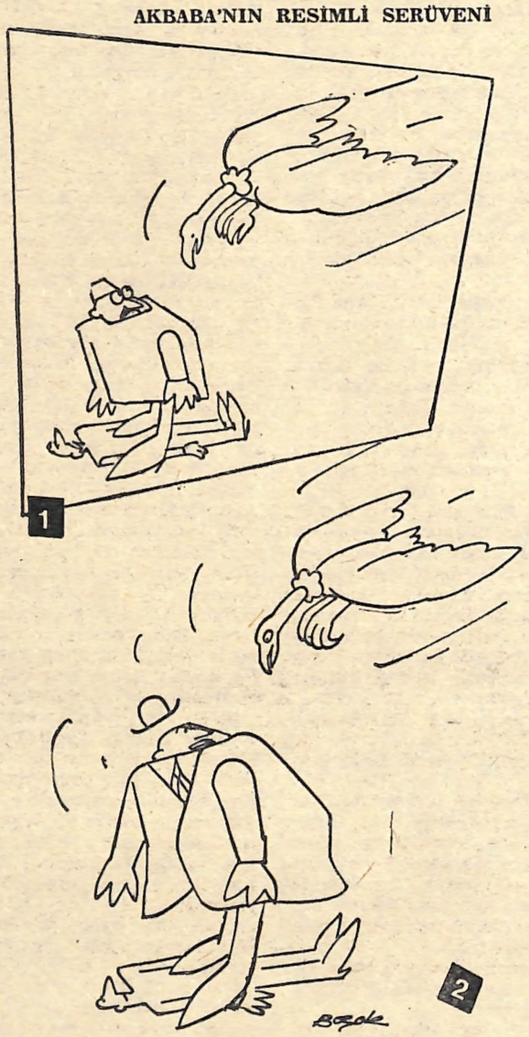

... DEVAMI GELECEK SAYIDA

52 YIL

AKBABA bu sayısiyle 52 yaşına basıyor sevgili okurlar.

Akbaba'nın ilk sayısı Kurtuluş Savaşçıları İstanbul'a ayak bastığı günlerde çıkmıştı Mustafa Kemal orduları İstanbul'a girerken, Akbaba kanat çırparak alkışlıyordu muzaffer kumandanı.. «29 Ekim 1923» Akbaba'nın sayfalarında kayıtlıdır. Cumhuriyetin altın devrini yaşamıştır Akbaba İstanbul'u barbar sürülerinin hınçiyle çiğneyen işgal ordularının Türk bayrağını selâmlayarak gittiğini gördü Akbaba Ölüm döşeğindeki hasta adamın dirildiğini gördü Türk fabrikalarında Türk işçisinin, Türk tezgâhlarında Türk kızının çalıştığını gördü.. Yüzü güneş görmeyen Türk kadınını Meclis kürsüsünde, yargıç kürsüsünde, üniversite kürsüsünde gördü Ve bize bütün bu mutlulukları gösteren Atatürk'ü gördü.. İki devrim, iki dünya savaşı gördü Akbaba . Nice iktidarlar, nice iktidar sahipleri gördü. Cumhuriyet tarihinin bütün olayları, satır satır, çizgi çizgi Akbaba'dadır Akbaba bir tarih, bir mizah edebiyatı, bir sanat ve kültür hazinesidir.

Güleryüzlü Akbaba elliiki yıldan beri her hafta yarım milyona yakın kişiye neşe, nükte, espri taşımak için kanat çırpmaktadır Akbaba neşeyi temsil eder Neşe ise, her sınıftan insanın ihtiyacını duyduğu bir şeydir

Ekmek gibi peynir gibi, hava gibi, su gibi, biraz tebessüm, biraz kahkaha insanlara lüzumludur. Genci, yaşlısı, kadını, erkeği her insan güler, gülmek ister.

Herbir okurun en bunalmış vaktinde bir gülücük yaratmak Akbaba'nın başlıca ülküsü olmuş, mutluluğumuzun 52 yıllık yolunu işte bu ülküyle döşemişizdir.

Kurucumuzu saygıyla anarken, 52 yaşına basan Akbaba'nın insan ömrünü aşkın bir görevle sizlerin hizmetinde bulunduğunu bir daha hatırlatmak istiyoruz.

Akbaba, önümüzdeki yıllarda da sizleri gülümsemelere yaklaştırma çabalarını tatlı sözler ve tatlı çizgilerle sürdürmeye çalışacaktır.

Neşemize katılmaz mısınız?

Ecevit, AP. ile koalisyonu kabul etmedi. — Gazeteler —

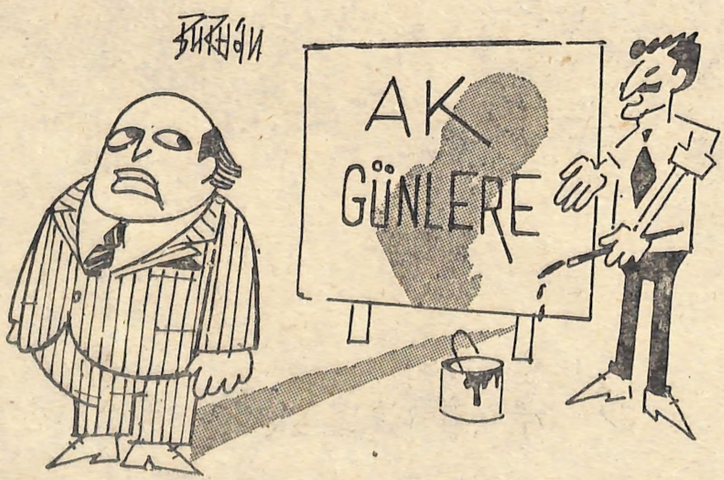

— «Gölge etme, başka ihsan istemez!..»

KOALİSYON MALZEMESİ

MUZAFFER İZGÜ

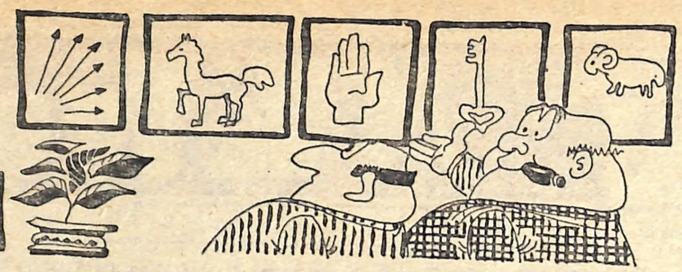

— Demek yirmisekiz yıldır bu kasabada müdürdür ha?

— Evet...

— Kocakoca yirmisekiz yılda hiçbir yere tâyini olmadı, hiçbir yere sürülmedi demek?

— Hayır hayır katiyyen... Faik bey prensip sahibi insandır... Efendim başınızı ağrıtmazsam anlatayım...

— Rica ederim sizi dinliyorum, dedim adama...

— Efendim Faik bey dostumdur aynı zamanda. Ailece de görüşürüz. Bundan 28 yıl önce gelmiş buraya yerleşmiş. Önce küçük bir memur iken, sonradan âmirlerinin gözüne girerek müdür oldu Onun buraya geldiği zamanlar, CHP iktidardaydı... Faik beyi ne zaman görsem, yakasında mutlaka bir altıok rozeti bulunurdu. Dairesinde, tam Atatürk resminin karşısında İsmet Paşa'nın o çizgili pantalonlu resmi, bakışırlardı rahmetli Ata'yla karşılıklı... Sonra, evinde de misafir kabul ettikleri odanın en görkemli yerinde yine İsmet Paşa'nın resmi dururdu. Konuklarına sunduğu kahve fincanlarının üzerinde altıoklu bayraklar, tabaklarının ortasında ise yine altıoklu bayraklar vardı Kahveler içilirken, olur ki bu altıoklu bayraklar konukların gözlerinden kaçar diye, ne yapar eder, bir yolunu bularak, «Efendim şu altıoku bir türlü ezberleyemiyor millet, oysa ki, bu oklar halkçılık, devletçilik v.s. v.s.» derdi. Sonra konukların gözlerini duvardaki İsmet Paşa'nın resmine kaydırır, «Bakın Allahaşkına, gözlerinden zekâ fışkırmıyor mu?» derdi... Konuklar başlarını sallarlar o devirde, ağızlarını açıp da hiçbir şey söyleyemezlerdi Faik beye Faik bey, esnaftan alışveriş yaptığı zaman, uzattığı kâğıt paranın üstündeki İsmet Paşa'nın resmini gösterir, «Bak şu resme bak, nasıl duruyor, değil mi?» diye sorardı İlk zamanlar resmi bayram günlerinde günün mâna ve önemini belirten konuşmaları da Faik beye yaptırırlardı Aman efendim, işte o zamanlar bizim Faik bey coşar da coşar, Birinci İnönü, İkinci İnönü zaferlerini anlatır, sonra onun ardından Lozan'a geçer, bir ara hüngür hüngür ağlayarak, «İsmet Paşaaa, İsmet Paşaaa» diyerek sözlerine son verirdi... Ama ben bildim bileli Faik beyde öyle bir önsezi vardır ki, yâni bu önsezisi sayesinde Faik bey birçok vartayı atlatmıştır... Yıl 1950 arefesi, seçimler olacak... Faik beyde bir değişiklik... Her gittiği yerde öyle iştahlı, öyle ateşli konuşuyor ki, «Efendim ne demek tek parti tek şef, elbette bu memlekette demokrasi varsa birçok parti olacak» diyordu O zamanlar bir kez evine gitmiştim. Baktım yine konuk odasının duvarında İsmet Paşa'nın resmi duruyordu.

«Faik bey, dedim, galiba bana öyle geliyor ki ihtiyatsızlık ediyorsunuz.»

Güldü Faik bey, yerinden kalktı. İsmet Paşa'nın resmini yerinden alınca şaştım kaldım. Altından Adnan Menderes'in resmi çıkıverdi.

«Benim için bir saniyelik iş, dedi. Hele şu seçimler yapılsın.»

Seçimlerden sonra bir baktık, ühüüü bizim Faik bey, bir numaralı Demokrat Parti'li olmuş... Evindeki o kahve fincanları kaldırılmış, yerine yanlarında Adnan Menderes'in resmi bulunan fincanlar alınmış. Daha öce astığı resmi beğenmemiş, koskocaman bir Adnan Menderes resmi bulmuş.. Duvarlarının her yanına, üşenmemiş karton üzerine «Yeter»ler yazarak bir bir asmış... Konuşması da sadece tek kelimelik olmuş:

«Yeter yahu, bu memleketin çektiği yeter!»

İşte o zamanlar bir taraftan da namaza başlamıştı Faik bey... Önceleri yalnız cuma namazlarına giderken, sonraları Allah kabul etsin beş vaktini kılar olmuştu. Dairesine iş için gelenlerle hep şunu konuşurdu:

«Sizin mahallenin milyoneri kim?» derdi. İş sahibi:

«Mahallemizin milyoneri yok» deyince, Faik bey anasına sövülmüş gibi kızar, köpürür·

«Ne demek yok, arkadaş, iktidarın politikası her mahallede bir milyoner, ama sizde iş yoksa, milyoner olmak istemiyorsanız Demokrat Parti ne yapsın? Size zaten ancak Halk Partisi yaraşır. Alsın yol vergisini, milleti aç kosun, çürüsün buğdayları» derdi.

İşini kotarmak isteyen vatandaş ne yapsın, başını sallar, müdür beyin imzasını alabilmek için, hep «Evet evet evet» derdi...

27 Mayıstan hemen iki gün sonra bir baktık Faik bey dairesinde yok... Hepimiz telâş içindeyiz. Acaba Faik bey korkusundan bir taraflara mı sığındı diye... Bir hafta geçti Faik bey yok, iki hafta geçti Faik bey yok... Üçüncü hafta haberini aldık. Meğer Faik bey dağ köylerindeymiş. 27 Mayıs ihtilâlinin neden yapıldığını, neden böyle bir ihtilâlin gerekli olduğunu köylülere anlatıp duruyor, ihtilâli benimsetmeye çalışıyormuş... Hemen o günden sonra bir baktık, Faik beyin hem dairesindeki resim değişti, hem de evindeki... Hani o Milli Birlikçi subayların resimleri vardı ya, onlardan asmıştı her yana. Sigarasını da değiştirmiş, 27 Mayıs içiyordu. Yürüyüşü bile değişmişti Faik beyin. Asker gibi yürüyor, asker gibi sert sert konuşuyordu... Şube başkanının yanından hiç ayrılmıyor, «Siz görev verin beyefendi, canımı bile vereyim» diyordu. Kahve fincanlarıyla tabakları yine değişmişti Faik beyin. Hem fincanların, hem tabakların üzerinde birbirini kavramış eller vardı... Kahve içen konuklarına:

«Ha işte böyle, milletçe elele vereceğiz, hep beraber kalkınacağız, diyordu. Neymiş o efendim her mahallede bir milyoner, hiç olacak şey mi?» Yassıada mahkemeleri olurken, evindeki radyoyu son kertesine dek açıyor, ayrıca bir hoparlörle de pencereden mahallelinin dinlemesi için sokağa veriyordu. Arada bir kendinin yüksek perdeden sesi duyuluyor:

«Vah vah vaaah, yapılır mı bu millete yahu bunlar, yapılır mı?» diyordu.

Hele 27 Mayıs yıldönümlerinde kürsüye çıkıp öyle ateşli, övle heyecanlı konuşmalar yapıyordu ki, tüm milleti ağlatıyordu...

«Olur mu böyle olur mu, kardeş kardeşi vurur mu?» diyor, kendi de hüngür hüngür ağlıyordu...

Adalet Partisi kurulup iktidara gelince, bir baktık Faik bey, daha seçim sonuçlarını almadan öyle bir Süleyman Demirel resmi asmış ki evine, nar duvar boyunca İlk günler için fincanlarını değiştirmemişti ama, gelen konuklara Süleyman beyin resmini gösteriyor:

«Yahu şu kafaya bakın şu kafaya, her yerinden zekâ fışkırmıyor mu Allahaşkına?» diyordu... «Bu adam başka kardeşim, çok başka. Kurtarırsa memleketi bu adam kurtaracak.»

Konuşmasında da bir değişiklik olmuştu o günlerde Faik beyin. Re harflerini yutuyor, «Geliver, diyeceğine gelivee, gidivee» diyordu... Sonra durmadan gözlerini kırpıyor, soranlara da:

«Gözlerime bak, anlarsın» diyordu. Dairesinde koskocaman bir Süleyman bey resmi, tastamam masanın başlıca susü oluyordu. Çekmeceden çıkardığı sigara, kıratlı, kıravatı kıratlı, hattâ nerden bulmuşsa, açıldığı zaman üzerinde bir kıratın durduğu şemsiyesi bile vardı Faik beyin. Evinin her yanını da kıratlarla donatmıştı. Ben hiç tuvaletine girmedim amma, destur oturduğun yerde tam karşında da bir kırat durur, seni seyredermiş... Meyve tabakları, yemek tabakları, her şeyi kıratlı olmuştu Faik beyin... Hele kahve fincanları, her yanında Demirel, telveyi sıyırıyorsun, dibinden bile Demirel çıkıyordu... Sonra evinin orasını burasını dövizlerle de doldurmuştu. «Nurlu Ufuklar Geliyor», «Otuz Milyon Özel Sektör», «Boğaz Köprüsü ve Keban Barajı'nı Unutma» gibi şeyler yazılıydı... Kılık kıyafetinde de birtakım değişiklikler olmuştu Faik beyin. O güne dek fötr giymeyen Faik bey fötr giymeye başladı. Pantalonunu bollaştırdı, hacı pantalonları gibi yaptırmıştı. Saçlarını da kazıtmaya başladı... Hattâ gülüşünü bile Süleyman beye benzetmeye çalışıyor, durup durup, «Ha ha haaa» diyerek kahkahalar atıyordu...

12 Marttan sonra bir şeyler oldu Faik beye... Zavallıyı çok kişi hasta zannetti... Çünkü, başını yerden kaldıramıyor, burnunun önüne bakarak, dairesine gidiyor, orada çalışma bitince tekrar evinin yolunu tutuyordu. Bilmiyorum artık, günahı söyleyenlerin boynuna, güya o ara muhtırayı veren paşaların da resmini bulup buluşturmuş Faik bey, o resimleri ne olur ne olmaz diye sümeninin altında saklıyormuş...

Faik bey en düşünceli günlerini şu 14 Ekim seçimlerinde geçirdi... Ecevit'in resimlerini hemen doldurmuştu evine seçimlerin yapıldığının üçüncü günü... «Yahu, diyordu, anlaşıldı Karaoğlan'dan başkası bu memleketi kurtaramaz»... O ara görüştük Faik beyle, hattâ evine gitmiştim.. Baktım duvarda Ecevit'in resimleri vardı. Sonra sağa sola dövizlerini asmıştı yine, «Ak Günler'e», «Toprak İşleyenin, Su Kullananın»...

«Pekiyi Faik bey, dedim, koalisyon olursa ne yapacaksın?»

Faik bey güldü, hemen yanındaki sandığı açarak içinden bir 99'luk tesbih çıkardı:

«Bak» dedi... Onun ardından bir takke çıkardı, bir mest çıkardı... Sonra nereden bulmuşsa bulmuş, bir de Erbakan'ın resmi:

«Ben koalisyona hazırım» dedi... «Ismarladım, şöyle bol paça bir pantalon, geniş yakalı bir ceket yapılıyor. Yâni anlayacağın, yarı CHP'li olacağım, yarı MSP'li...»

«Pekiyi, dedim, ya CHP. ile MSP. koalisyon yapamazlarsa?»

«Aman be kardeşim, dedi, düşündüğün şeye bak. Ben her türlü koalisyona hazırım... İşte bak, bu sandığın içinde Bozbeyli'sinden tut, Feyzioğlu'suna kadar her türlü koalisyon malzemesi var.»

İşte böyle beyefendi bizim Faik bey...

— Yağ darlığı başlamış...

— Tabii başlar kardeşim... Hangisine yağ çekeceğimizi şaşırdık!...

Define Ortakları

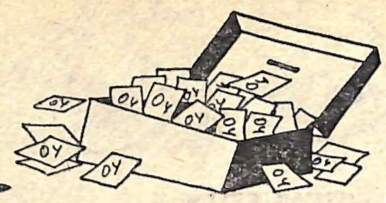

★ BİR PERDELİK GÜLDÜRÜ ★

BİR PERDELİK GÇLDÜRÜ
Sahne : Vatan
Oynayan : Dört kafadar.
Küheylân
Kozbeyi
Sertbakan
Teyzeoğlu.

(Dört kafadar, bir mahalle kahvesinde, buğulu camdan dışardaki yağmuru seyreder gibi görünerek konuşmaktadırlar.

Konuyu her ne kadar etrafa çaktırmamak için çaylarını yudumluyorlarsa da, hararetli bakışmalarından, aralarında bir define ortaklığı meselesi olduğu, bu defineyi kısa zamanda bulup bölüşmeleri gerektiği seziliyor.

Aynı zamanda, karşılarında Karaoğlan denilen bir dişli rakibin de bulunduğu anlaşılıyor.

Eee... Kolay değil define bölüşmek... Aralarında elbette bazı hırlamalar, gürlemeler de olacaktır.)

KÜHEYLÂN :

(Eli şakağındadır. Saçı olmadığı için başını kaşıyamaz.)
Biliyorsunuz beyler, en fazla ben yoruldum
Hem bir daha barışmam, sizlere çok darıldım.
Mızıkçılık ettiniz; Kozbey ile Sertbakan
Define elden gitti, budur içimi yakan.
Herkes bıraktı beni, bir Teyzeoğlu'ndan başka,
Defineyi bulursak onda da niyet başka.
Önderiniz olarak vaktiyle pek çok koştum,
Birlikte çalışırken nice gürledim, coştum.
Hedefe yaklaşırken en kritik zamanda,
Ortaklığı bozdunuz, yazar mı bu kitapta?...

TEYZEOĞLU :

(Gözlüklerini düzelterek konuşmaya katılır.)
İçinizde akıllı, en bilgeniz öz benim,
Üçünüzü de ayrı, ve yürekten severim.
Aklım eriyorsa da tutmuyor parmaklarım,
Siz kazmayı sallayın, ben parayı saklarım.
Ben size demedim mi? Bu böyle olur, diye
Benden herkese birer Mavi Boncuk, hediye.
Hanginiz bulursanız bu anlı defineyi
Unutmazsınız elbet, Teyzeoğlu'nu görmeyi...

KOZBEYİ :

(Bir hayli külhanbeyi ama yine de ağbi, diyerek konuşur.)
Biz senden kopar mıydık? Etme Küheylân ağbi,
Definenin tümünü alırız sandık, tabi.
Şimdi anlıyorum ki, bu iş hem yaş, hem ıslak,
Tekrar kucaklaşalım, etmeyelim hiç lak lak...
Define gider elden ayrı ayrı kalırsak
Karaoğlan bastırır, biz ne kadar bağırsak.
Sen de gel kucağıma, öz kardeşim Sertbakan
Elele tutuşalım, bakma öyle hiç yan yan...

SERTBAKAN :

(Eli çenesindedir ve de sert sert bakmaktadır.)
Yüzünüz ne sarıdır, ne kırmızı, ne yeşil,
Sizinle anlaşamam, renginiz belli değil.

Kolkola yürüyelim, der künde atarsınız,
Renksizler, defineye soğuk su katarsınız.
Arkamdan diş bileyip, önümde gülersiniz,
İlk fırsatta harcanıp, gitmemi dilersiniz...
Defineyi bulsanız bilmem ki sonuç nedir?
Çünkü o definenin anahtarı bendedir.
Herkes benim kardeşim, Âdem'e varır köküm,
Kim olursa ortağım: Esselâmü aleyküm...

KOZBEYİ :

Dördümüz bir olalım, ezilsin Karaoğlan
«He» de, bu iş de bitsin, haydi canım Küheylân
Her ne kadar ben sana çok atıp tuttumsa da,
Geçmişinden örnek al, bunu da umursama.
Yalnız bir küçük şartım; ekip başı sen olma,
Ya ben, ya da başkası... Yutulmaz mı bu dolma?...

KÜHEYLÂN :

Sen dereyi görmeden paçaları sıvarsın,
Yüzünü önce aldın, şimdi astar ararsın.
Çok geçmişiz Kozoğlu, böylesi köprülerden,
Atımı sana verip, ben geçeyim nereden?
Çelmeyi siz taktınız, başımdan gitti tacım,
Artık çekiliyorum, dinlenmeye muhtacım...

SERTBAKAN :

Eğer benim bakışım olmasaydı böyle sert,
Başınıza açardı Karaoğlan büyük dert.
Bugüne dek renksizken, yüzünüze renk gelir,
Benim başkanlığımda bir ekibe ne denir?...
Define takımımız selâmetle alır yol,
Bu sayede havasını almış olur bizim sol.

TEYZEOĞLU :

Ha gayret arkadaşlar, yaklaşın daha daha,
Eğer istemiyorsam gözüm çıksın vallaha.
Olur ya, aslan payı, bana da yanar ışık,
Birkaç hisse düşerse durum olur gayet şık.
Geliyor ha, Karoğlan, sakın ha kaptırmayın,
Birlikte vuruşalım, teke tek oynamayın.

KÜHEYLÂN :

(Kendi kendine söylenir.)
Ortaklığa yanaşsam, beni parçalar bunlar,
Ortak olmazsam eğer, rakip Karaoğlan var...
(Yüksek sesle)
Hayır diyemem size, tez ekibi kuralım,
Ben çekilsem de işten hazırdır adamlarım.
Sakın kavga etmeden defineyi arayın,
Benim yerime vekil, bizim Sezgin'i sayın.

KOZBEYİ — SERTBAKAN

Yaptın büyüklüğünü, sen Küheylân ağbimiz,
Şimdiden sayın bizi; defineye sahibiz...

PERDE

Fikret YILMAZ

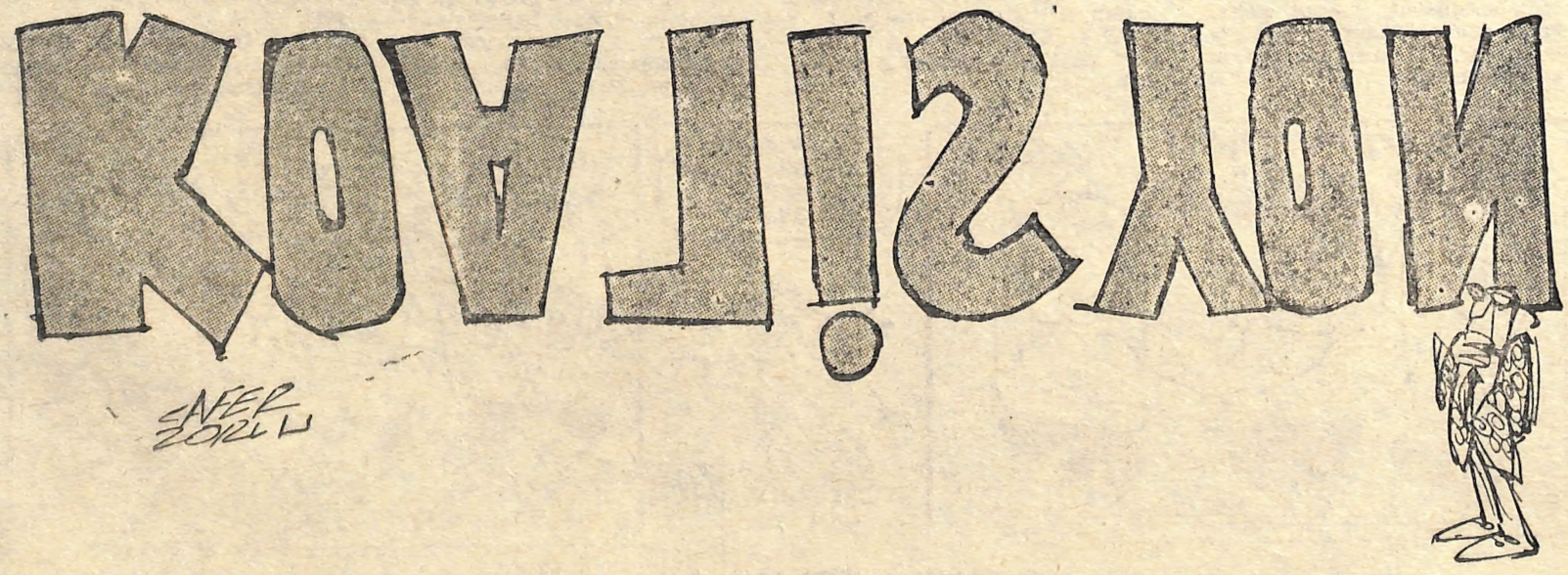

HEYKEL MÜZESİ

— Hükûmet hâlâ kurulamadı. —

murtadan çıkar, yoksa yumurta mı tavuktan?... Kimin ciddî olduğu belli değildir.

SUAL — Espri ve mizahtan anlamayan biri size neyi hatırlatır?

CEVAP — Espri ve mizahtan anlamayan birinin odundan farkı yoktur. Bunları kesip hiç olmazsa kalori enerjisinde kullanmak yerinde olur.

NEJAT UYGUR

(Tiyatro oyuncusu)

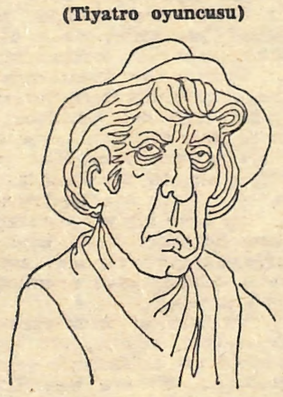

SUAL — Size göre mizah nedir?

CEVAP — Olayları alaylandırmaya mizah denir.

SUAL — En çok sizi ne güldürür?

CEVAP — «Ümit mi simit mi?» oyununu yazarının her cumartesi büyük bir ciddiyet ve ümit içinde telif hakkını almaya gelmesi ve gayri ciddî bir pozla gitmesi beni çok güldürür.

SUAL — Güldürmenin tarifini yapar mısınız?

CEVAP — Hani birisi yirmi lirayı vermek için bir hafta düşünüp taşınır... Karar verir... Sonra önü camlı, arkasında bir kız oturan kulübeye gelir, elleri titreyerek biletini alır... Bu andan sonra gülmeye hak kazanmış olan bu vatandaş, koltuğuna oturur... Ziller çalar... Spotlar yanar... Bir sürü valancı sahneye çıkar... Kimi doktor, kimi avukat, kimi şu bu olup biletli vatandaşı kandırmaya çalışırlarken, o vatandaş inanayım mı, inanmayayım mı derken normal duran ağzı kulaklarına doğru hamle yapar... İşte iki saat içinde bu ağız hareketini en aşağı elli kere yaptırmak, güldürmektir...

SUAL — Sizce dünyayı ciddîler mi, yoksa gayri ciddîler mi idare ediyor?

CEVAP — Gayri müslimler...

SUAL — Espri ve mizahtan anlamayan biri size neyi hatırlatır?

CEVAP — Kesilmiş şehir ceryanını.

ÖZTÜRK SERENGİL

(Şovmen)

SUAL — Size göre mizah nedir?

CEVAP — Bana göre mizah, çizgi veya lâfla matraklık demektir.

SUAL — En çok sizi ne güldürür?

CEVAP — Sessizlikte münasebetsiz gürültü çıkaran adam benim için güldürme bakımından kraldır.

SUAL — Güldürmenin tarifini yapar mısınız?

CEVAP — Çok ciddî bir yakışıklının yüz metre sürat koşusunun tepeden görünüşüdür.

SUAL — Sizce dünyayı ciddîler mi, yoksa gayri ciddîler mi idare ediyor?

CEVAP — Ciddî adamlar ya evde oturur ya da namaz kılarlar. Hitler dünyanın en büyük manyağıydı... En kuvvetli aktör, en büyük manyaktır... Ben de manyaklığımla iftihar ederim...

SUAL — Espri ve mizahtan anlamayan biri size neyi hatırlatır?

CEVAP — Su birikintisi üstüne yedi metreden defihacetini yapan bir ineği hatırlatır... Cevabım fazla akademik olduğundan anlamadınızsa özür dilerim.

YUSUF ZİYA ORTAÇ
1973 - 1974
ARMAĞANI YARIŞMASI

Cumhuriyetimizin 50. yıldönümünü 52 yaşın eşiğinde kutlayan Akbaba, bu sayısı ile 52 yaşına basıyor.

Evet, AKBABA'nız 52 yaşında sevgili okurlar.

Böyle bir günde, haklıyı haksızdan, iyiyi kötüden, güzeli çirkinden ayırmasını bilen AKBABA'nın yaratıcısını saygıyla anmamak mümkün mü?

Bu mutlu yıldönümünün sevincini bütün mizahseverlerle kutlarken, sözü kurucumuz merhum Yusuf Ziya Ortaç'ın, dergimizin 45. yıldönümü münasebetiyle kaleme aldığı yazısına bırakıyoruz:

«Kırkbeş yılın başı ile sonunu bir cümlede çizelim:

İlk sayımız çıktığı gün, Dolmabahçe Sarayında Halife vardı. Bugün Çankaya Köşkünde beşinci Cumhurbaşkanı var!

Cumhuriyet tarihinin bütün olayları, satır satır, çizgi çizgi, Akbaba koleksiyonlarındadır.

Onu bunca yıl sizin sevginiz yaşattı. Bizim kalemlerimiz, fırçalarımız bu sevgiden güç almıştır, şevk almıştır, cesaret almıştır.

Bu sevgiye lâyık olmak için hiçbir şeyimizi esirgemiyoruz: Arasıra sağlığımızı bile!

Edebiyatın en güç dalı olan siyasî mizah, dünya basınında bile parmakla gösterilecek kadar azdır. Akbaba'nın bu sayılı örneklerin başında geldiğini övünerek söyleyebiliriz.

Son kırkbeş yılın mizahçılarını birer birer düşününüz. Hepsi, yazarları ve çizerleri ile Akbaba okulunda yetişmişlerdir.»

AKBABA için «Mizah Okuludur» derken bir gerçeği dile getirmiş olduk sevgili okurlar. İlk çalışmalarını AKBABA'ya getirmemiş bir mizahçı hemen hemen yok gibidir. Dünün olduğu gibi, bugünün ustaları da AKBABA'da açtılar gözlerini. Orada çalıştılar, en güzel eserlerini orada verdiler. Bugün herbiri ünlü birer isimdirler.

Cumhuriyetimizin 50. yılında kamuoyumuza sunduğumuz «Cumhuriyet Döneminde Türk Mizahı» kitabında söz konusu dönemin bütün önemli kalemleri AKBABA'ya katkıda bulunmuşlardır.

Ve yazısını şöyle bitiriyordu merhum kurucumuz:

«Bir gün, AKBABA'nın ellinci, altmışıncı, yetmişinci yıldönümleri de kutlanacaktır elbet. Ben, o uzak günlerin sevincini şimdiden tatmak ve yeni yeni okurlara zekâlarının en güzel ürünlerini sunan tanımadığım hayâl elleri şimdiden sıkmak isterim.»

İşte bu yılkı yarışmamızı düşünürken, kurucumuz gibi biz de o yeni yeni zekâları ortaya çıkarmak, mizahımıza yeni yeni isimler, yeni yeni tebessümler katmak istedik.

1973 — 1974
Yusuf Ziya Ortaç Armağanı

1973 — 1974 yılı yarışmasına seçtiğimiz dal: Mizah.

Ödül: Birinciye, 1500 lira

İkinciye, 1000 lira

Üçüncüye, 500 lira

Yarışma süresi: 5 Aralık 1973 — 1 Şubat 1974

«Mizah»ı en genel belirtisiyle şöyle tanımlayabiliriz: «Mizah, seslendiği insanı, hangi oranda olursa olsun, sağlıklı olarak güldürebilen her şeydir.» Çünkü güldürmek, mizahın işlevidir. Mizahta bulunabilecek her türlü niteliklerin, görevlerin hepsi, güldürmek işlevinden sonra gelir. Bir oranda olsun güldürmeyen bir şey, mizah değildir.

Sağlıklı güldürmeyi yaratan her şey mizahın kapsamına girer. Mizah hikâyeleri, yergi, taşlama, alay, güldürü (komedi), güldürücü fıkralar, röportajlar ve bunlar gibi olan her şey mizahın içine girer.

Bu nedenle sınırlamıyoruz. İstediğiniz tür mizah yazısiyle yarışmaya katılabilirsiniz. Konu bakımından da bir sınırlama yapmıyoruz. Sosyal, politik, aktüel.. nasıl dilerseniz, öyle kaleme alın konuyu.

Yarışmamızın kuralları:

1. **Yazılar daktiloyla, kâğıdın bir yüzüne yazılacaktır.**
2. **Yarışmacı bir eserle katılabileceği gibi, birden çok eserle de yarışmaya katılabilir.**
3. **Yarışmaya katılan yazıların üçer kopya olması, altında açık isim ve adresin bulunması.**
4. **Yarışma, usta — amatör ayırmaksızın herkese açıktır.**
5. **Takma ad kullananların, gerçek ad ve adreslerini bir başka zarfa koyarak, yarışma dosyasına katmaları**
6. **Yarışma zarfının üstüne «Yusuf Ziya Ortaç Armağanı» ibaresinin konması.**
7. **AKBABA Dergisi, Divanyolu — İSTANBUL adresine postalanması.**
8. **Yazıların en geç 1 Şubat 1974 tarihine kadar elimize geçecek şekilde postalanması.**
9. **Yarışma yazılarının daha önce hiçbir yerde yayımlanmamış olması gereklidir.**

Hepinize başarılar dileriz, değerli okurlar.

BİRİGİTTE BİZİM KÖYDE

KENAN AKINCI

ONSEKİZİNCİ kuşaktan akrabam olan Brigitte Bardot bizim köye, Kelçavuş'a gelince... Şaştınız mı?!. Bu çağın bu yüzyılının bu yıllarında da bir şeylere şaşabilen kişiler var demek?... Şaştım doğrusu!... Ne diyorduk?... Ha.. bizim Brigitte köye gelince, haber kulaktan kulağa büyük bir hızla yayıldı. Araba daha eve varmadan duymayan kalmamıştı köyde. Herkesin gözü bizim evin sundurmasına dikilmişti. Çoluk çocuk avlunun dışından, karı kızan kendi avlularının içinden bizim evi gözlüyorlar.

Arabasına pek ilgi duymadılar. Alamanyalılarında da var böyle arabalar. Zenginlik belirtisi de sayılmaz arabalı olmak. Alamanyalı Çotuk Hasan'ın daha geldiği günün akşamı veresiye cıgara aldığını, Kütük Hüseyin'in izinden dönerken borç para alıp gittiğini bilmeyen yoktur köyde. Onların ilgisini çeken, sevgili akrabamın kılığıydı. «Sizin Alamanyalılarda yok mu?» diyeceksiniz. Yok efendim! Bizim Alamanyalılar gümrükte mi değiş'irirler yoksa köy dışında mı, ya da Alamanya'da öyle mi gezerler bilmem, köye bizimkilerin kılığıyla gelirler. Yalnız şalvarlarının kumaşı daha gözalıcı, kara bürgüleri daha parlak karadır.

Fakat bu bizim kızın kılığı bir âlem... Saç baş darmadağın. Üstündeki giysiyi aşağıya çekseniz üstten birşeyleri, yukarıya çekseniz alttan daha beteri görünecek. İyisi mi, olduğu yerde kalsın diyelim... Ayakkabı niyetine giydiği boyalı, acayip takunyaları yapanın da eli bir şeye yakışmazmış doğrusu. Bu merdiven bu kadar da yüksek ve kaba yapılmaz ki!...

O daha avlu kapısındayken evin kocakarıları bir bir okudular:

— Demek bizim Biricik bu?...

— Az da biricik değil ya!

— Şu üstündekine bak... Bebe fistanı!... Bürgüsünü şalvarını giymemiş. İrezil olduk elâleme...

— Bakalım var mı ayol? Zarılık, fıkaralık üstünden akar, görmez misin?... Şu pabıçlarına bak hele... Pabıç değil, taktak.

— Öyle öyle... Fistanının eteği de saçak saçak. Uzunmuş da sonradan eriyip dökülmüş besbelli. N'apsın fıkara?...

— Çantası bilem yok da, heybe gözünü asmış boynuna. A aa!... Heybe gözü değil, yem torbası o, kız!... Bak şu fıkaralığın ettiğine...

— N'apsın garip?... Eh, değil mi ki hısım olmuş, kovacak değiliz ya... Gelen kısmetinnen gelir.

— Aman Sebile kardaş, bunun kendi ne ki kısmeti ne olsun?... Ama dediğin gibi hısım tutulmuşuz bir kez. İster istemez bağrımıza basacağız.

Yaylana kırıta karşımıza geldi Brigitte.

— Pek de çirkinmiş.. dedi Sebile teyzem. Şu dişeğizlerine bak, kazma gibi.

— Öyle... dedi anam. Suratı da çilli. Gözleri patlak patlak, kurbağa gözü gibi. N'aaapıcan, Cenabı Mevlâm oyle yaratmış; hikmetinden sual olunmaz.

Brigitte hepimizi bir bir süzdükten sonra:

— Seyfettin dayım hanginiz? dedi.

Babam, «Bu baş belâsı da nerden geldi başıma?!» der gibilerden kaygıyla süzerek:

— He, benim... dedi.

Konuğumuz sarıldı babamın boynuna. Neye uğradığını anlayamadı adamcağız. Şapır da şapır, şupur da şupur... Ötekiler ve ben şaşırmaya bile zaman bulamadık. Hemen aynı saldırıya bizler de uğradık çünkü. Kızın böyle şeylerde oldukça usta olduğu belli. Anamla teyzem, ellerinin tersiyle yanaklarını sildiler. Yer gösterdik, oturdu.

Onun serüvenerini gazetelerden iyi kötü izleyen köyün okumuşları: «Böyle giderse bu sizin kız sırayı bize de getirecek» diyorlardı. Fakat bu kadar tez olacağını kimse ummuyordu doğrusu. «Dünya pek küçük sayılmaz. Üzerinde yaşayan nüfusun da aşağı yukarı yarısı erkek olduğuna göre...» diye düşünüyorduk.

Bizde gelenek olduğu üzere hepimiz sırayla ve aynı sözcükleri kullanarak halini hatırını sorduk. Sonunda pek meraklı yaratılışta olan Sebile teyzem:

— Eee, anlat bakalım, neler gördün, neler geçirdin?

Anlatmaya koyuldu. Neler görüp neler geçirmemiş ki!... Şimdiye kadar dokuz koca, onsekiz sevgili, otuzaltı flört, bilmem ne kadar bilmem ne değiştirmiş... Fakat aradığı mutluluğu bulamamış.

— Mutluluk ne ki? diye fısıldadı Sebile teyzem.

Anam:

— Yâni eline bir şey geçmemiş, dedi.

— Desene dımdızlak bırakmışlar kızı!

— Helbet... Vicdansız herifler! Patlak gözlü, çilli suratlı, diğren bacaklıysa, suç onun değil ya!... Onun elinde ne var? Hadi beğenmedin, at. tın başından; hiç olmazsa biraz üstbaş düzüver!...

Eve yerleşen Brigitte'in durumu bizimkilerin başına iyiden iyiye dert oldu. Nasıl etsek de şuncağızı hayırlısıyla başgöz etsek?... Şöyle eli ayağı düzgün bir istekli de çıkmıyor. Köyün bekârlarının ağzını arıyoruz; oralı bile olmuyor adamlar.

İşin garibine bakın; bizim sümüklü de kimseyi beğenmiyor!... Hoş, bir isteyen çıksa onu kim dinler?!.

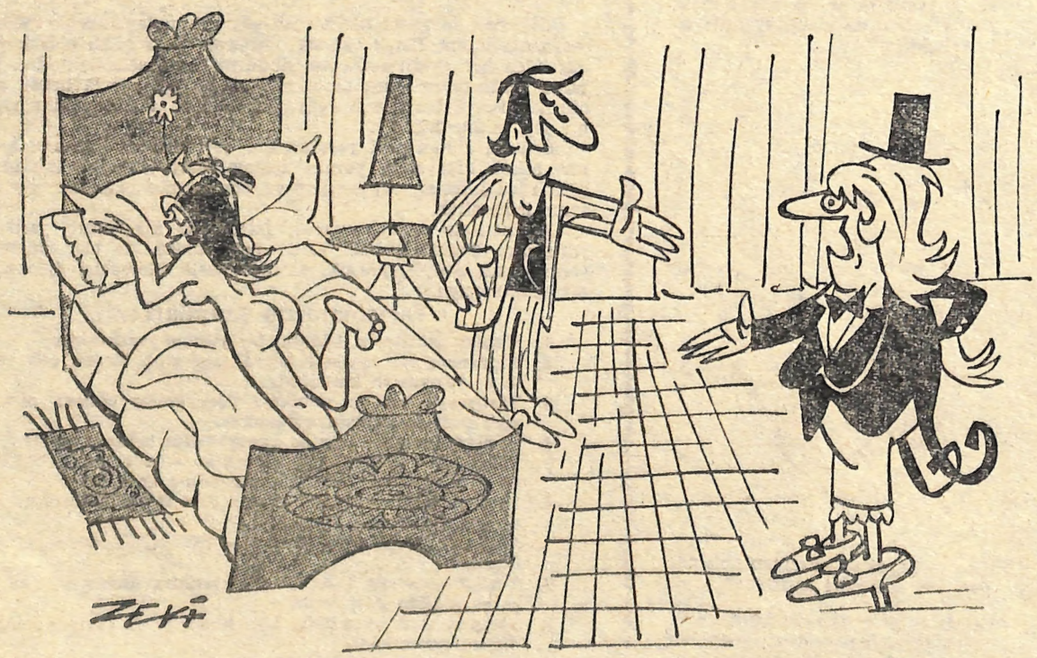

— Ne yapayım karıcığım, senin «dokunulmazlığın» var!..

— Zamlar devam ediyor. —

Kız kısmına böyle şeylerde söz mü düşermiş? Ne var ki istemiyor elin oğlu.

— Ben böylesini alıp eş dost arasına nasıl çıkarım? Karı dediğinin biraz eti budu olmalı... Eli yüzü düzgün olmalı... Üstüne başına bakmalı... Elinden iş gelmeli... Böyle yelli kafa olup, sokak sokak gezmemeli... Sonra... Sonra hiç olmazsa birazcık da cilve yapmasını bilmeli... Ayrıca onu başından atan bilmem kaç kişilik garibandan biri de ben mi olayım yâni?...

Günlerce çabaladık. Ne kızımızı kimseye, ne de kızımıza kimseyi beğendirebildik...

Bizim köyün en yoksulu; kimsesiz, kendi halinde dedikleri türden saf bir Uyuz Kerim vardır. Aklı estiğinde çalışır da, çokçası boş gezer. Onun bunun verdikleriyle karnını doyurur. Ev bark yok. Senin benim arpalığımda ya da gübreliğimde yatar kalkar.

İşte bu Uyuz Kerim, bizim yoldan geçiyor bir gün. Saç sakal birbirine karışmış. Sırtında ceket kaput arası, lime lime bir şey var. Pantalonunun bir paçası dizden kopuk. Bir ayağında koncu yarılmış, eski bir çizme, öbür ayağında sırımlı dolaklı bir çarık...

Bizim Brigitte bunu görmesiyle bir çığlıktır kopardı, attı kendini yola. Oğlana sarılmasıyla yere yuvarlandılar, bir ara toza dumana kesti orası. Toz dağılıp, görüntüleri belirdiğinde baktık, kız eve doğru çekeler, oğlan kurtulup kaçayım diye direnir. Yanlarına vardık:

— Nedir, ne oluyor? dedik.

Meğer bu Uyuz Kerim bizim kızın yıllardan beri düşlerinde yaşattığı erkekmiş... Onu ancak o mutlu edebilirmiş... Daha neler de neler!...

Her ne kadar akrabamızı başgöz etmeye azimliysek de bu duruma pek sevinmemiştik. Fakat Uyuz Kerim yeniden kaçıp kurtulmak için yekinince ağırımıza gitti. Hele babamın büsbütün tepesi attı:

— Yürü ulan teres! Şimdi alırım ayağımın altına ha!...

Bir kolundan da o tuttu. Kerim'in:

— N'olcak işte... Yoksul musun... Kimsesiz misin... diye yakınıp homurdanmalarına bakmadan, eve sürüklediler.

Hemen o gece imamı çağırdık, nikâhlarını kıydık. Ertesi günü de koyduk arabaya ikisini, Kerim'in sızlanmalarına bakmadan yolcu ettik.

Hani gazetelerde «B.B.'nin sevgilisi yakışıklı hippi...» diye sözü edilen kişi var ya, işte bu kişidir o...

Bu konudaki tasamız, kaygımız bitti sanırsınız değil mi? Ne gezer!... Ondokuzuncu göbekten akrabam olur; Twiggy diye bir kızcağız vardır. O da yakında geleceğini yazmış! Kara kara düşünüyoruz şimdi...

YELPAZE

REFİK ERDURAN

Benzetmeyelim!

İNSANLAR gerçekten tuhaf yaratıklardır.

Atalarının maymun olduğunun söylenmesinden hoşlanmazlar. İçlerinden hangisine «maymun» deseniz kızar, kavga çıkarır. Ama maymunlarla birçok özellikleri paylaşmaktan pek azı utanır.

O temel özelliklerden biri taklitçiliktir. Maymunlar sık sık başkalarını taklit ederler.

İnsanlar da...

Türkler aslında dünyanın en yaratıcı (yâni en az taklitçi) kavimlerindendir. Tarih sahnesine çıkmalarından bu yana, özellikle devlet kurup yönetme alanında sayısız yenilikler armağan etmişlerdir insanlığa.

Gelgelelim birbuçuk yüzyıl kadar önce «İlle de Batılılara benzeyeceğiz» diye bir derde düştük düşeli toplum yönetme alanındaki yaratıcılığımızdan uzaklaştık, maymunca bir taklitçiliği benimser olduk.

Son yıllarda birçok düşünürlerimiz, yazarlarımız, çizerlerimiz kamuoyunun dikkatini bu ayıba çektiler. Sanatta, bilimde, genellikle yaşantımızı düzenlemede kopyacılıktan sıyrılıp kendimize özgü üslûp bulma gereğini toplumumuz anlamaya başladı. Öyleyken —asıl ustası olduğumuz— toplum yönetimi alanında hâlâ taklitçi kalışımızın örneklerini gördükçe şaşmamak elde değil.

Bu örneklerin belki de en geniş çaplısını ve önemlisini devletimizin resmî plâncıları verdiler. Onlar tarafından çizilen temel rotamız halkoyuna şöyle açıklandı:

Türkiye 1995 yılında ekonomik bakımdan aynı bugünün İtalya'sına benzeyecekmiş!

Toplumumuzun tüm başka ülkelerden apayrı olan kendi birikimine ve özelliklerine göre falan tarihte filân duruma geleceğini anlatmak varken bir başka memlekete benzeyeceğini söylemenin gereksizliği bir yana, hedef diye İtalya'nın seçilmesini anlayabilen beri gelsin!

Acaba sayın plâncılarımız her ne pahasına olursa olsun bir Batı ülkesine benzeyebilme telâşından sıyrılıp söz konusu hedefi soğukkanlılıkla inceliyorlar mı hiç?

İtalya; müziğiyle, canlı velvelesiyle, içinde hayli hileli sıvılar karıştırılmış da olsa göze güzel görünen şarabıyla hoş bir yerdir. Ancak bir türlü giderilemeyen ekonomik güçlükleri, yönetim bunalımları, toplumsal çatlaklarıyla «Avrupa'nın çöküntüye en yakın ülkesi» sayılıyor bugün.

Birkaç gerçek ve istatistik belirterek anlatayım İtalya'nın perişan durumunu.

Bizim hükûmet bunalımı adını verdiğimiz durum İtalya'da müzmin bir özellik. Bir sürü partinin kurduğu koalisyon o ülkeyi sekiz yıl durmadan değişen kabinelerle yönetmeye çalıştı. O süre içinde parlamentodan önemli denilebilecek çapta sadece beş kanun tasarısı geçti!

Bir yıl önce o koalisyon bile dağıldı. Yerine sürekli bir hükûmet kurulamamakta hâlâ.

İtalya'nın yıllık ekonomik gelişme hızı 1971'den bu yana yüzde bir ile yüzde üç arasında değişiyor. (Japonya'nınki ortalama yüzde 13, Brezilya'nınki yüzde 12, bizimki yüzde yediye yakın.)

Sanayileşmiş ülkeler arasında en kötü enflâsyon İtalya'da.

Ayrıca ülkenin işsizlik oranı da çok yüksek. Ve gitgide artıyor.

Eğitim durumu yürekler acısı. İlkokulların sınıflarında oturacak yer kıtlığından birçok öğrenciler ayakta ders dinliyor. Öğretmenler kendileri iyi yetiştirilmemiş oldukları için çok yetersiz. Orta öğretime başlayan çocukların ancak dörtte biri mezun oluyor. İtalyan üniversitelerindeki öğretim ise o kadar kötü ki, oralardan alınan diplomalar birçok Batı ülkelerinde geçersiz sayılıyor.

Devlet mekanizmasının çarklarını bir milyonu aşkın bir «gereksiz memurlar» ordusu paslandırmış. Bu asalaklara rüşvet vermeden en küçük işin yapılması olanağı yok. Daha kötüsü, önemli işler rüşvet verilerek bile yapılamıyor.

Bir ilkokul binası yaptırılmasıyla ilgili tasarının Bayındırlık Bakanlığınca onaylanması en az üç yıl sürüyor. Daha büyük tasarılar arasında on yıl bekleyenler, hattâ kayıplara karışanlar çoğunlukta. O yüzden parası ayrıldığı halde gerçekleştirilememiş tasarıların portresi 250 milyar Türk lirasından fazla!

Âsâyiş derseniz rezalet. Çılgınca terör eylemlerine yönelen sözümona «sol» serüvencilere İtalya'nın dev komünist partisi bile söz dinletemiyor. Buna tepki gösteren azgın aşırı sağcıların bir hükûmet darbesi hazırlamakta oldukları söylentisi var. Bazı yabancı gözlemciler eğer önümüzdeki aylarda durum düzelmezse İtalyan ordusunun yönetime el koymak zorunda kalacağı kanısındalar.

İşte böyle bir ülke bizim 1995 yılında benzeyeceğimiz söylenen İtalya...

Kuzum biz o durumlara yönelmeye mi çalışmaktayız, o durumlardan kurtulmaya mı?

Taklitçilikten kurtulmadıkça bütün çabalarımız boşuna. Maymunların dönüp dolaşıp gelecekleri yer ya ormandır, ya kafes!

Refik ERDURAN

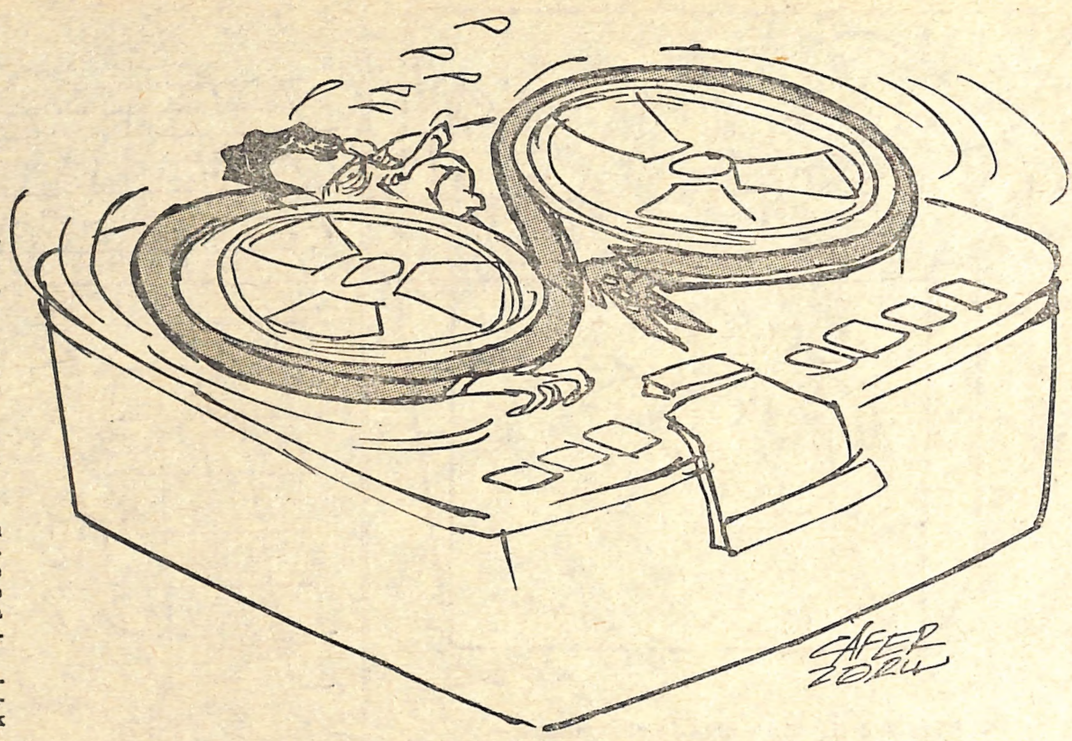

Yazısız

Pahalılık korkunç bir hal aldı. — Gazeteler —

ARENA!

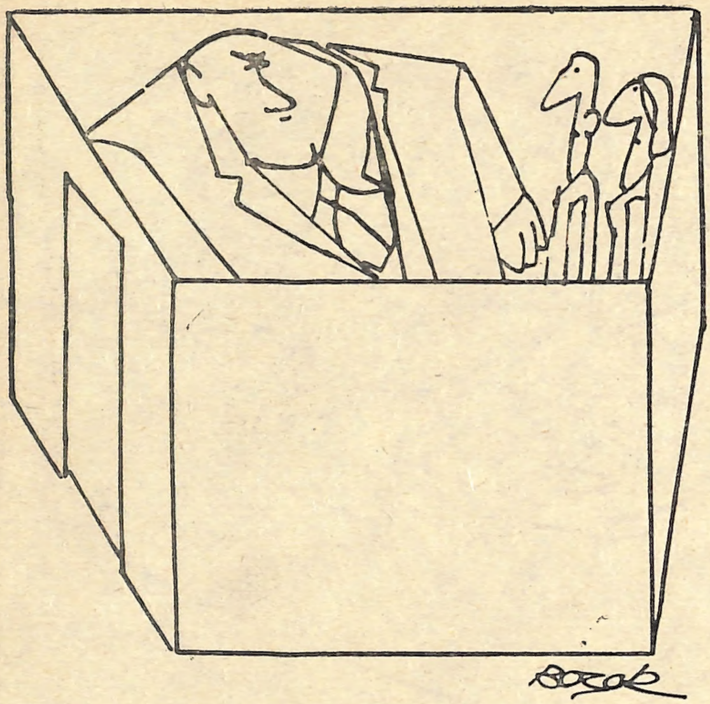

— Türkiye'de üç kişiye bir oda düşüyormuş. —

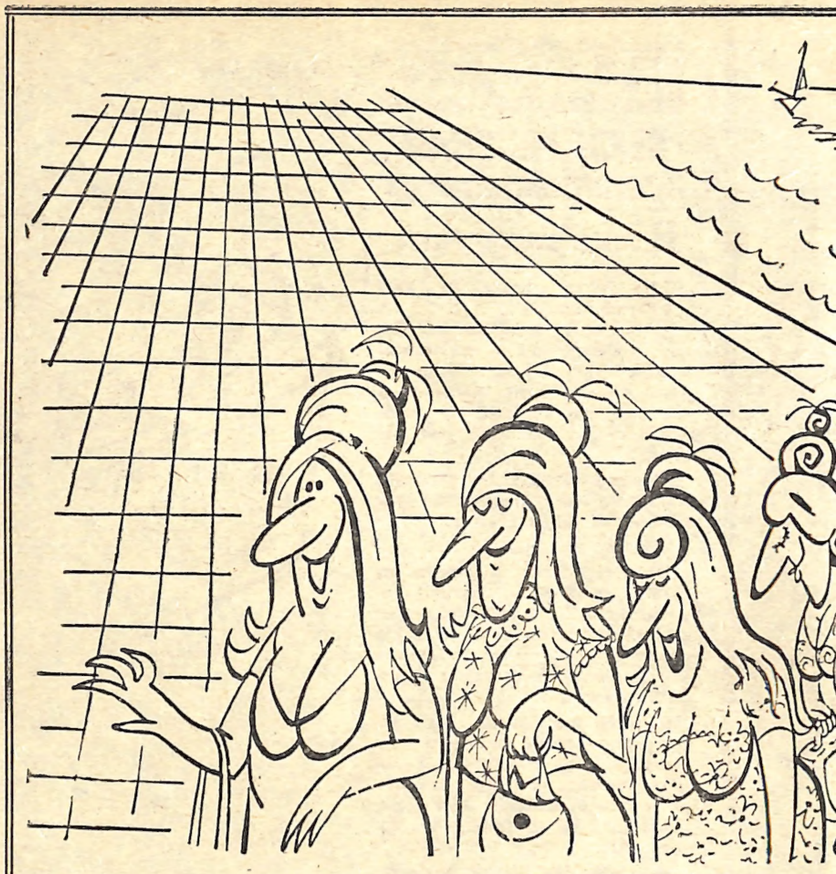

— Bir İtalyan turist

PAZARTESİ :

Başta «Baş» olmayınca...

Hepimiz öyleydik çocukken:

Babamız, aile reisimiz, şu ya da bu sebeple başımızdan uzaklaştı mı düğün - bayram ederdik.

Denetimden, yönetimden ve düzenli bir yaşam disiplininden kurtulmanın çocuksu bir sevinciydi bu. .

Bu konu nerden aklıma geldi, biliyor musunuz? ..

Türkiye Cumhuriyetinin devlet çarkında sorumluluk ve görev sanibi kişilerin büyük çoğunluğu, aylardanberi bu hava içinde de ondan...

Sayın Naim Talû hükûmetine geçici bir «Seçim Hükûmeti» gözüyle bakan birçok makamlar, zaten ötedenberi, başlarında aile reisi bulunmayan kayıtsız çocukların «Serazâd» lığı içindeydi...

Şimdi... Bir de hükûmetin kurulması işi gecikince... Kendilerini olduğu gibi bırakıverdiler...

Müsteşarlar... Genel Müdürler... Genel Müdür yardımcıları... Şube Müdürleri... Daire Başkanları... Valiler...

Aklınıza gelen ve gelmeyen nice sorumlular... hep aynı gevşeklik, hep aynı aldırmazlık içindeler...

Eski «Bakan» nasıl olsa gidici... Yeni «Bakan» belli değil henüz... Üstelik ne zaman belli olacağı da, ne kadar süre görevde kalacağı da belli değil...

Vatandaş müracaatları dosyalarda yatıyor... Dilekçeler sümenlerin altında, ya da (Gelen Evrak) dosyasının içinde istirahate çekilmiş...

Cevaplar baştan savma... Veya hiç yok... İşler, sorumsuz yüreklerin keyfine kalmış...

Bir rahavet... Bir kendini bırakış... Bir denetim, gözetim ve yönetim ferahlığı ki... Hayret ve dehşet verici...

Kurulamayan hükûmetin dedikodu ve yorumları dururken esas işlerle uğraşmanın gereği var mı?

Yarın... kabine kurulacak... Yeni Bakan, makamına alıştıktan sonra «hasıraltı» edilen pek çok konular, baştan savma yapılan pek çok işler ortaya döküldüğünde:

«— Pek sayın Bakanım, diye gerdan kıracaklar... Şey efendim... Biz yapacaktık da sizden önceki Vekil beyefendi... Şey dedi de... Mamafih derhal inceleriz konuyu efendim... Emredersiniz beyefendi!... Başüstüne!... Derhal efendim!...»

Ve «Yeni Bakan» ın ağırlığı ortaya çıkana kadar, bu kez koalisyon çatısında çatırtılar başlayacak... Yeni Bakan, yeniliğini gösteremeden eskimiş olacak...

Ve... Aynı kısır döngü devam edecek...

SALI :

Otomat düğmesi

MSP. Genel Sekreteri Oğuzhan Asiltürk:

— Demirel yanlış düğmeye bastı, diyor. Kapının açılması için zile basacağına «Otomat» düğmesine bastı!...

Her halde yeni bir politikacı olduğu için pek acemice düşünüyor bay Oğuzhan Asiltürk...

Çünkü...

Kapı ziline basmak için ilk önce otomatın yanması, koridorun aydınlanması gerekir...

Otomatı yakmadan, otomat düğmesine basmadan, kapıyı da göremezsiniz.. zil düğmesini de... Hattâ bu kafayla, —anahtar elinizde bile olsa— kilitleri de açamazsınız o zifiri karanlıkta, dii mi efendim?...

ÇARŞAMBA :

İstanbul Çiftliği

CHP. İstanbul Belediye Başkan adayı Ahmet İsvan, 22 yıldanberi Yalova'daki çiftliğinde yaşıyormuş...

Aydın kafalı, ileri görüşlü, çalışkan ve hamleci bir ziraat mühendisi olduğu bildirilen CHP. adayı, seçimlerde ne sonuç alır bilemem...

Fakat... Eğer seçilirse... İstanbul'a çok iyi hizmet edeceğini sanıyoruz...

Niçin mi?...

Sayın Atabey, bu kenti yıllardır bir «Çiftlik Ağası» gibi yönetmeye çalıştı... Ve çiftliğe çevirdi güzelim İstanbul'u...

Bir doktorun çiftlik yönetimi ile, 22 yıldır çiftlik yöneten bir ziraat mühendisinin arasında elbette büyük bir fark olacaktır.

Yeter ki, babasının çiftliği gibi yönetmesin!...

PERŞEMBE :

Ağaçlar ve insanlar

Bahçemizde genç bir badem ağacı vardı.

Bir dalına şeftali aşısı yaptırmış.

— Görenler zevkten dört köşe olsun diye böyle yapmış olmalı!..

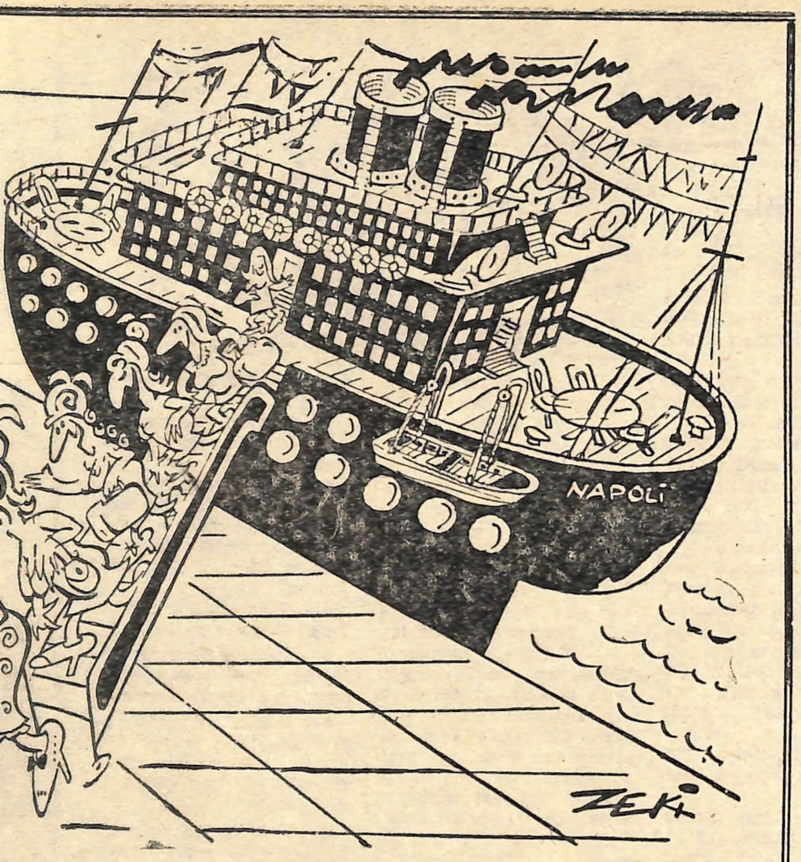

ecavüz edildi. —

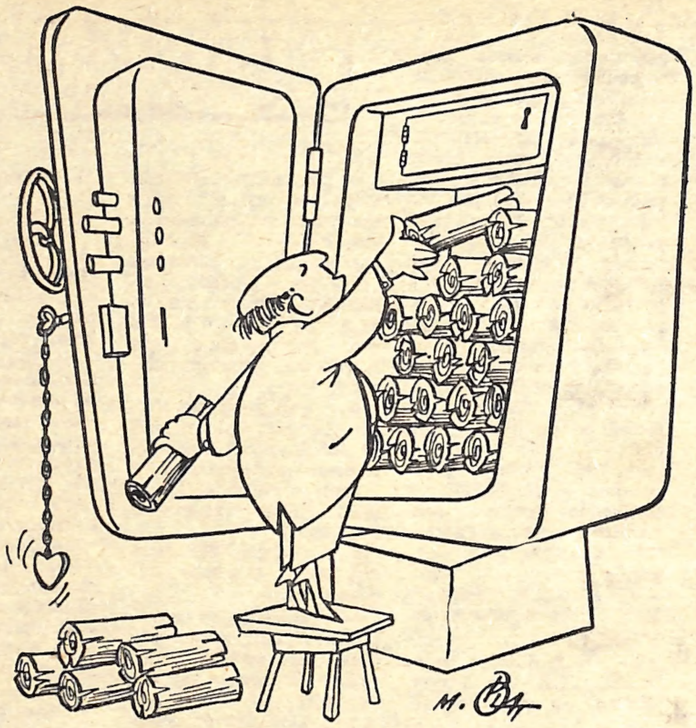

— Odun «altın» oldu. —

Derken bir başka dalına kayısı aşısı yaptı bahçıvan Haydar efendi... O da tuttu...

Bu kez bir başka dalına erik aşısı yaptırmak istedik... O da tuttu vallaha...

Şimdi her dalında ayrı çiçek açan, ayrı meyve veren dört cinsiyetli bir ağacımız var.

Hem sevindim; hem de hayretle sormaktan kendimi alamadım:

— Nasıl oldu bu Haydar efendi?... Hiç ummuyordum ben dört çeşit bitkinin aynı ağaçta birleşeceğini!...

Bahçıvan Haydar efendi, gevrek gevrek güldü:

— Beeeg!... dedi... Ağaç bunnar... Siyaset adamı deel ki yanyana gelmesi zor olsun...

CUMA :

Tanrı'nın seçtiği Bakan!!!

MSP'li köy imamı ile CHP'li köy öğretmeni, küllenmiş mangalın közlerini eşeleye eşeleye konuşuyorlardı:

İmam:

— Hoca, hoca!... diye gürledi. Cenabı Rabbülâlemin'in her şeyinde bir hikmet vardır!... Partimiz, koalisyonda olsa da olmasa da, bizim tabiî «Bakan»larımız vardır her zaman!...

Öğretmen:

— Yanılıyorsunuz imam efendi!... Anayasa gereğince «Bakan»ları tesbit görevi Başbakan'a aittir!...

İmam:

— Her Bakanı seçebilir Başbakan... Amma ve lâkin.. er bakanı seçmek her babayiğitin kârı değildir hocam!... Tanrı bizim liderimizi daha doğar doğmaz «Bakan» yapmış... Hemi de Erbakan!... Hemi de Necmüddin-i Erbakan!...

CUMARTESİ :

«Açıl susam, açıl!..»

Bu satırlar yazılırken «Koalisyon koridoru» nda durum vaziyetleri şöyle:

(CHP. + MSP.) kapısında minimiminnacık bir kilit... Ufak bir maymuncukla hemencecik açılıverecekmiş gibi iğreti duran bir kilit... Ama kapı, sıkı sıkıya kapalı...

(CHP. + DP.) kapısında, kilit kilitakmış, öte yandan DP'liler... Ayrıca sürgülemişler arka taraftan... Açmanın, açtırmanın mümkünü, çaresi yok...

(CHP. + AP.) kapısı da kilitlenmiş... Ama anahtarlar kapının üstüne asılı... Becerikli bir el bu anahtarlara uzanabilse.. kapının ardına kadar açılması an meselesi...

(AP. + DP.) kapısında kocamaan, koskocamaaan bir asma kilit: (Sadettin Bilgiç Çilingirhanesi) nde imal edilmiş; boyası ve cilâsı Faruk Sükan'ın usta parmaklarıyla verilmiş, «Made İn Bozbeyli» markasını taşıyan eni - konu sağlam bir kilit...

(AP. + CHP. + DP. + MSP. + CGP.) koridorlarındaki «Milli Koalisyon» kapısı da kapalı... Hem de şifreli kasa kilitleriyle kapatılmış... Şifreyi bilen var mı? Varsa şifreyi bilen, «Şifreyi bilen» i bilen var mı? Belli değil...

MSP, elindeki anahtarlığa baka baka yol gösteriyor koridor trafiğine:

— Tüm kilitlerin anahtarı bende... Anahtarı boşuboşuna almadık amblem diye... Afişlerimizde, mühürlerimizde, anahtarlığımızda sallanan bu «Anahtar» nota çizgilerinin üzerindeki «Sol Anahtarı» değildir... Değildir ama, sol anahtarı da olabilir.. sağ anahtarı da... Koalisyon Kapısı'ndan içeri girmek isteyen her şeyden evvel «Milli görüş» doğrultusunda çevirmelidir anahtarı... Bu doğrultuya çevrilmeyen her görüş hava alır sonunda: Anahtarı ele geçirse deliği bulamaz... Deliği bulsa anahtarı hangi tarafa çevireceğini bilemez... Sağa da çevrilir bu anahtar, sola da... Ne miktar sola çevrilir, ne miktar sağa çevrilir.. ve ne zaman kilit açılır, yalnız MSP. bilir bu işin sırrını!...

Evet... Bu satırlar yazılırken siyasi çilingirlerin kilidi açmak için toplandıkları (Koalisyon koridoru) nda durum vaziyetleri işte böyle...

Bu satırlar yayınlanırken kilit açılmış olur mu dersiniz?...

Ben, pek sanmıyorum... Ama... Hiç belli olmaz... «Açıl susam, açıl!» deyince kendiliğinden açılan kapılar da vardır...

PAZAR :

«Kabak» demedik, «Ka» «Bak» dedik!

— Biz «Demirel Başbakan olsun» demedik... «AP Genel Başkanı Başbakan olsun» dedik...

— Biz «Sakallıların sakalı kesilsin» demedik... Biz «Gençlerin sakalı kesilsin» dedik...

— Biz «kabak» demedik... «Ka» dedik; sonra da «Bak» dedik...

Şu siyaset ne esnek şeymiş yâ Rabbim!... Tıpkı çorap lâstiği gibi... Tıpkı bukalemun derisi gibi...

Hangi yana, hangi yöne istersen çek lâkırdıları...

Çeeek, çekebildiğin kadar!...

Şemsi BELLİ

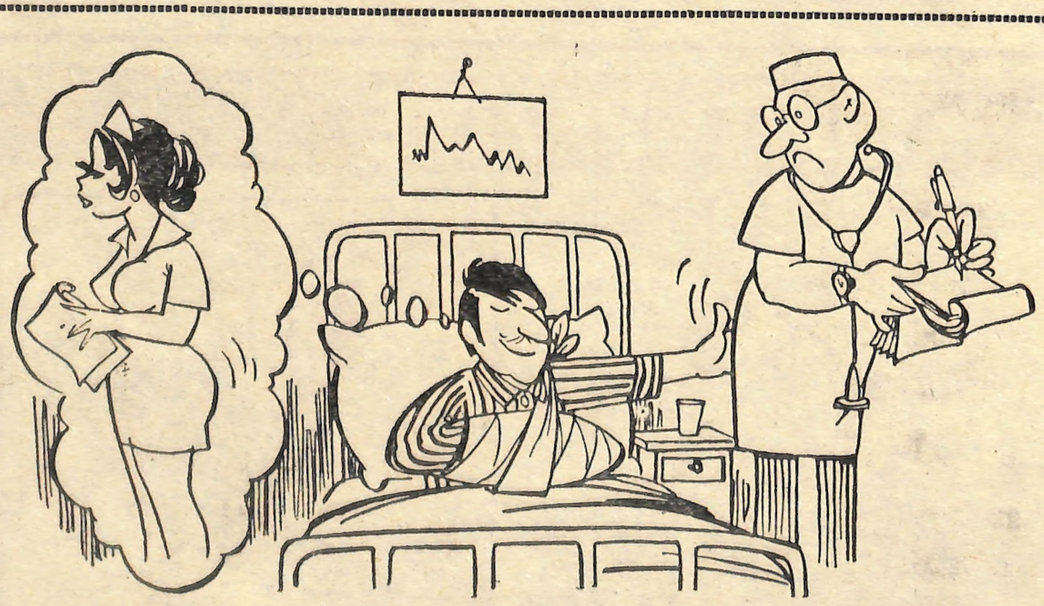

— Bütün dünyada hemşire sıkıntısı çekiliyor. —

KENDİNE GEL DELİKANLI

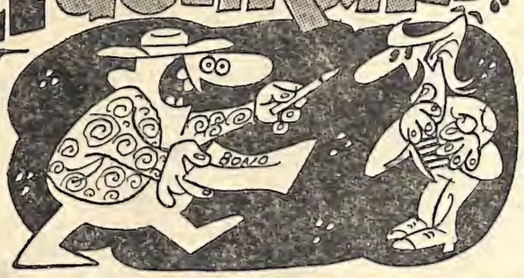

SUAVİ SÜALP

Mahçup görünüşünün altında pastırmalı bir vaziyet gizli olduğu anlaşılan kahverengi elbiseli, silik tipli fakat gözlerinde zekâ fışkırtıları olan Fahrettin Vazgeç, sağ eliyle sol elini sıvazlayarak, maun masanın arkasında kır saçları, şişman göbeği ve pos bıyıklarıyla bir kalkan balığı azametiyle oturan tanınmış iş adamı Azmi Bolkazanç'a kendini nasıl prazante edeceğini düşünürken, Azmi bey patladı:

«— Delikanlı, deminden beri kem küm edip karşımda ellerini oğuşturuyorsun. İnsan bir yere girince kendini tanıtır değil mi?...»

«— Şey beyefendi... Gururunuz ve büyüklüğünüz karşısında şeyttim... Ben kendim bittabi Fahrettin Yâni Fahrettin Vazgeç...»

«— Kısa kes delikanlı! Beni öyle meşgul edip de şeytme!...»

«— Özür dilerim beyefendi... Yâni, ben buraya sizden bir şey istemeye geldim...»

«— Bir şey istemeye mi geldin?... Sen kimsin ki benden bir şey isteyeceksin? Ben tanımadığım adamları bir tekmede kapı dışarı ederim...»

«— Tabii edersiniz beyefendi... Kızınız Neriman hanım için...»

«— Kızım Neriman hanıma ne olmuş?...»

«— Bir şey olduğu yok beyefendi... Yâni, kendisiyle samimî ve içten bir şekilde sinemaya gittik de...»

«— Ne olmuş gitmişseniz delikanlı? Benim kızım sinemaya da gidebilir, tiyatroya da gidebilir...»

«— Tabii gidebilir beyefendi. Biz de onun için gittik... Bilseniz kendisine ne kadar kendi hislerimle, yâni evlenmek istiyorum beyefendi...»

«— Sen... Kızımla... Yâni Neriman'la evlenmek istiyorsun?... Bana bak delikanlı... Benim bugüne bugün yetmiş milyonum var... Hepsini yesem bin yılda yiyemem... Sonra sen Neriman'ı nasıl geçindireceksin?...»

«— Sayenizde beyefendi. Yâni ben kendim belediye fen işlerinde muhasebeciyim beyefendi... Yâni hesap üzerine şey yaparım.»

«— Nerde olursan ol delikanlı... Paralar senin olmadıktan sonra, öyle karşıma geçmiş, şunu yaparım, bunu yaparım diye şeydiyorsun...»

«— Haklısınız beyefendi... Hayat çok kısa... Yâni pahalı demek istedim... Geçenlerde ağzınıza layık lokantaya gittim. Köfte yedim... Köfte sever misiniz beyefendi?...»

«— Sevmem... Yâni severim ama şekerim var... Sonra?...»

«— Yâni şunu demek istiyorum... Bir köfte yediğime göre ve üstüne bir pilâv, bir revani şeyttiğime göre, yirmi lira verdim... Yâni demek istiyorum ki, bana biraz kredi açsanız...»

«— Ben... Ben sana ne diye kredi açacağım... Neyine ulan?...»

«— Siz herkese borç verirmişsiniz beyefendi. Ben de yâni sizden borç almak şerefine erişmek istiyorum.»

«— O başka... Teşekkür ederim. Ben, bu piyasada herkese borç verdim. Herkesin bana borcu var. Meselâ Muzaffer'in üçyüz seksen bin lira borcu var. Necati'yi merdivenlerden attım. Faruk'un saunasını aldım. Yediyüz seksen bin lira borcuna karşılık onu da mahvettim. Kimse Azmi Bolkazanç şey diyemez. Fakat ben hepsinin karşısında şeyderim... O kadar...»

«— Biliyorum beyefendi. Siz bu ufuklarda bir güneş gibi doğdunuz. Sayenizde binlerce kişi iş buldu. Tesisleriniz bütün her tarafı kapladı. Ben de hem kızınıza talip olmakla ve hem de, yâni arzu ettiğim bir şekilde...»

«— Delikanlı, ben mert adamı severim. İneklik edeni sevmem. Hakikat biraz acıdır. Neriman benim kızım değil...»

«— Biliyorum beyefendi. Kendisi de söyledi. Siz onu Gerede'den...»

«— Gerede'den evlâtlık almadım. Yalandır. Onu Avrupa'dan getirdim. Asıl adı Meri'dir. Ben Neriman kodum... Ben adını kodum mu korum...»

«— Tabii korsunuz beyefendi... İşte ben de sizin mazhariyetinize ererek, kızınızla mutlu bir yuva kurmak suretiyle...»

«— Kes... Anladık... Şu bononun altına imza at...»

«— Anlamadım beyefendi. Yâni ben ne diye ..»

«— Nasıl ne diye... Ben sana kredi açmıyor muyum?...»

«— Tabii açıyorsunuz beyefendi... Sağolun...»

«— Al şu kalemi yaz... Azmi Bolkazanç'a borcum olan ikiyüz bin liraya mahsuben yüz lira aldım ..»

«— Fakat beyefendi yüz lira az...»

«— At imzanı... Herife bak, hem avans alıyor, hem de imza atmıyor... Kızı sana bedava mı veriyoruz ulan?...»

«— Attım beyefendi fakat... Ben daha ikiyüz bin liranın...»

«— Yüz lirasını aldım diyeceksin değil mi? Her halde yüz lirayı veren bir kimse gerisini de verir... Neyse sen şimdi kızı alınca ne yapacaksın?»

«— Tabii mesut olmaya çalışacağım beyefendi... Şimdi herkes mesut olmaya çalışıyor...»

«— Neyse, ben sana bir iyilik daha yapayım. Benim Aksaray'da bir katım var...»

«— Evet beyefendi...»

«— Orasını sana üçbin liraya veririm...»

«— Fakat beyefendi, üçbin lira kirayı ben nasıl...»

«— Sana ikiyüz bin lira kredi açtık. Bal gibi verirsin...»

«— Haklısınız beyefendi... Yüz lirayı daha vermediniz...»

«— Kendine gel delikanlı... Ben verdiğim parayı bilirim... Demin verdiğimi herhalde inkâr etmezsin.»

«— Edemem beyefendi.»

«— Tabii edemezsin... Neyse sen şimdi eve git. Onda eşyalar var. Gardrop var, komodin var, öteberi var... Yâni orası va:. . Aşağıda bir divan var onu da çıkart. Akşama bizim eve gel. Üç çeki odun gelecek onu taşırsın. Sonra Neriman'ı al, sinemaya gidin.»

«— Bu iyiliğinizi nasıl ö. deyeceğim beyefendi? Elinizi öpeyim...»

«— Hayır. Ne münasebet... Ben sizin elinizi öpeyim... Ne kıymeti var .. Ben hiçbir zaman iyiliği iyilik olsun diye yapmam delikanlı...»

«— Tabii beyefendi. Yâni sizin gibi büyük ruhlu bir insan...»

«— Ben Azmi Bolkazanç olaraktan hiçbir zaman öyle şeytmedim. Bütün piyasanın içinde tek adamım. İstersem bir günde on milyonu bir kalemde mahvederim.»

«— Edersiniz beyefendi.»

«— İnsaniyet olmalı delikanlı. Tesislerimin ve bunun müvacehesinde müesseselerime hiç uğramam. Burdan hepsini kontol ederim.»

«— Şüphesiz beyefendi.»

«— Sen de artık benim adamımsın. En ufak falsonu görürsem çıtır çıtır ezerim.»

«— Ezersiniz beyefendi.»

«— Gözünün yaşına bakmam.»

«— Bakmazsınız beyefendi. Zaten ben kızınız Neriman hanımla...»

«— Sen kimsin de Neriman'ın adını ağzına alıyorsun?...»

«— Beyefendi kızınızı bana verdiniz ya...»

«— İftirayı sevmem delikanlı. Beni öyle meşgul edip de asabımı bozma!»

«— Hattâ bono bile imzaladım. Size ikiyüz oin lira borcum var diye. Sonra, şey, yüz lira avans alacağım...»

«— Kendine gel delikanlı. Karşında senin büyük bir iş adamı var. Polis marifetiyle buradan atılmadan çıkıp git. Yoksa mahvederim...»

«— Beyefendi... Fakat siz bana...»

«— Hâlâ konuşuyorsun ulan!... Sen kimsin de bana diye konuşuyorsun?... Defol!... Yoksa yazıhaneme ve müesseselerime hücum etti diye seni süründürürüm!...»

«— Beyefendi bâri imzaladığım bonoyu yırtsanız.»

«— Ne bonosu?... Bana bak delikanlı, sabrımı taşırma!... Zile basarsam kendini nerde bulursun biliyor musun?...»

Ve bu suretle Fahrettin Vazgeç kendini dışarıya zor attı... İmzaladığı ikiyüz bin liralık borç senedine mukabil Neriman'ı bir kere sinemaya götürdüğünü düşündü...

Suavi SÜALP

AŞÇI RAZİYE

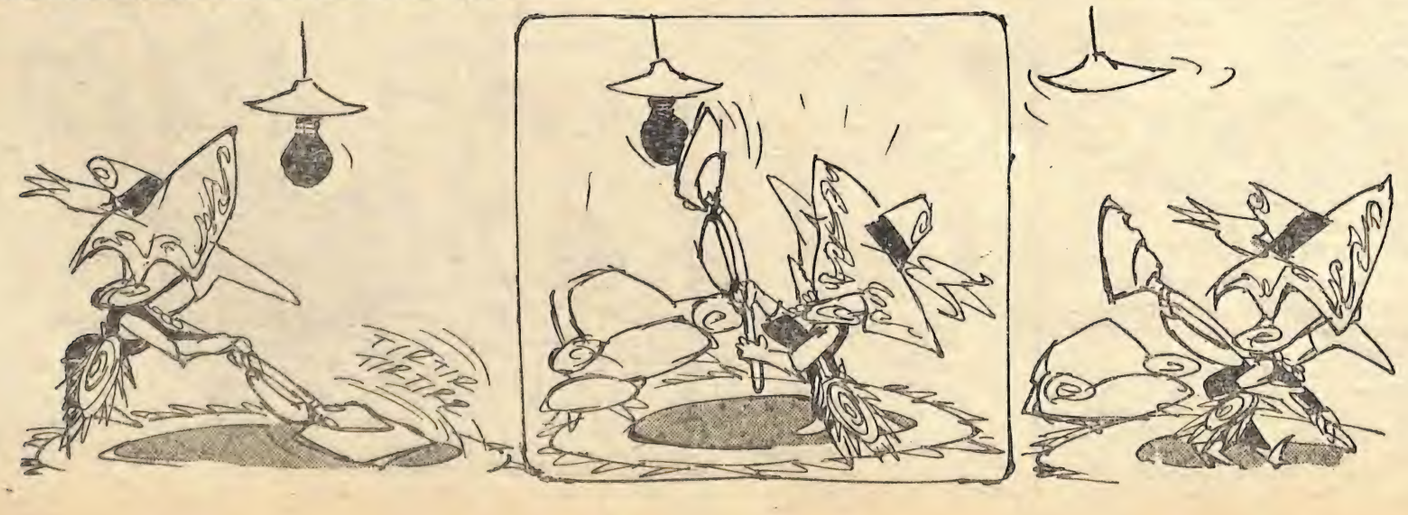

Sizin İçin

Kömür sıkıntısı çekiliyor.
— Gazeteler —

— Kara kara ne düşünüyorsun ahbap?..

(Nuri BİLGİN — İst.)

YARDIMSEVER

Ankara, Etlik'te oturan bir akrabamı ziyarete gitmiştim. Yemek vakti gelince masaya oturduk. Biz yemek yerken, radyo da reklâmları yayınlıyordu. Reklâmda bir çocuk, «Bakkal amca ..... bisküvisi istiyorum» deyince, akrabamın büyük oğlu küçük kardeşine:

— Bak o çocuk bisküvi istiyor, kalkıp versene, dedi.

Bizim ufaklık, doğruca bisküvi kutusuna gidip, bir avuç bisküvi alarak radyonun üzerine koymaz mı!?.

Necati ÖZTÜRK
İstanbul Gıda Pazarı, Altındağ Cad. No: 76/B
Dışkapı/ANKARA

DÜĞÜN HEDİYESİ

Bu olayı bana Bodrum'lu bir köylü dostum anlatmıştı:

Yıllar önce şimdiki gibi değirmen fabrikası mı vardı? Ta Bodrum'dan hayvana bir yük buğday sarıp yanıma biraz ekmek ve katık alarak buğdayı öğütmek üzere yola çıktım. Milâs'a yakın Akarca'da bir su değirmeni var, niyet oraya. Ertesi günü öğleden sonra varabildim ve sıraya girdim.

Üç gün sonra sıram geldi, tahılı öğütüp yola çıktım.

Bir süre sonra açlıktan yürüyemez hale geldim. Param da yok.

Akşam üzeri yol üzerinde bir düğüne rastladım. Yol kenarına hayvanı bağladım. Yükü indirdim ve sırf karnımı doyurmak için, tanımadığım düğün evine selâmı çektim.

Herkes düğün sahibinin yanına varıp, uğurlu kademli olsun deyip hediyesini (âdete göre dâvetiye karşılığı) veriyor. Hemen çay ikramından sonra dâvetliler sofraya buyur ediliyor.

Araya sıkışıp biz de sofraya oturduk. Yemek az, mide boş, dâvetli çok. İki kaşık salladım, üç ekmek böldüm, sofra tamtakır kuru bakır hesabı kaldırıldı.

Yanıbaşımda hazırlanan ikinci sofraya oturmak aklıma geldi. Tanınmamak için kapı ardında başımdaki şapkayı çıkarıp oturdum ve aynı hesap aynı pusula doymadan o sofra da kalktı.

Bu sefer başıma bir mendil sararak üçüncü sofraya yumuldum. Bir ara ev sahibi gencin dik bakışlarından ürker gibi oldum. Dördüncü sofra konmadığı için köşede oturdum kaldım.

Herkes düğün yerine gitti. Dördüncü sofra kuruluncaya kadar cebimden tütün kesemi çıkardım ve bir tütün dolayarak çekmeye başladım.

Canım kahve istedi. İhtiyar bir kadın o arzumu da yerine getirdi. Kahvenin altına bir soğuk su olsa iyi oalcaktı. Seslendim... Aksiliğe bakın, o genç oğlan karşıma çıktı. Asık suratı ile su yerine güzel bir kalayla kolumdan tutup sille tokat kapı dışarı etti.

Bir sürü köylü başıma toplanıp konuşmaya başladılar. İçlerinden gün görmüş biri:

— Be kardeşim, madem düğüne gelmişsin, âdet yerini bulsun diye bir paket çay da mı alamadın?... diye söylendi.

Bu sözler karşısında bir anda tüm insanlık gururum şahlandı:

— Almadığımı ne biliyorsun?... diyerek çuvalları gösterdim.

Ar belâsına boş hayvanla eve döndüm.

Bilmem anlatabildim mi... Anlayana sivrisinek saz, anlamayana davul zurna az.

Ömer ÖZER
Seka Dalaman Müessesesi Personel Servisinde Puvantör
Dalaman/MUĞLA

— Buyrun küçük hanım, şemsiyem ve kalbim size açıktır!..

(Nuri BİLGİN — İst.)

İNTİHAR

Yolda birbirlerine sokulmuş gidiyorlar. Belli ki âşıklar. Fakat, erkek oldukça somurtkan. Kız soruyor:

— Sevgilim beni seviyor musun?

— Seviyorum.

— Çok mu?

— Aşağı - yukarı.

— Bak sevgilim benimle evlenmezsen kendimi öldürürüm.

— .....

— Neden cevap vermiyorsun?

— .....

— Eğer benimle evlenmiyeceksen açık konuş. Çünkü, yakında bana görücü gelecek, hiç değilse onu kaçırmayayım...

Hayrullah CERAN
Adakale sokak No: 89 ANKARA

YOL

Az gittim,
Uz gittim,
Peri kızıyla
Dere tepe düz gittim
Bir de uyandım ki,
Yataktan aşağı
Bir karış yol gitmişim.

ALİ ORHAN DAĞDELEN
Kocasinan, Bakkal Ali Kaymaz eliyle, Bakırköy
Bahçelievler/İSTANBUL

SEN ANLA YETER

Bir gizlilik var şiirlerinde, dedi birisi.

Sence anlaşılıyorsa, mühim değil gerisi.

Hani diyeceğim o ki, yanlış anlama sakın;

Senden ayrılalı yârim, oldum aşk serserisi.

VEYSEL KARASOY — PTT memuru, MANİSA

SUÇLU KİM?

Dâvacıyım hâkim bey
Öylesine yürüyordu ki,
Aldı aklımı.
Lâf atınca da,
Kırdı kafamı.
Şimdi söyleyin
Suç bende mi,
Yoksa onda mı?

MAHMUT TURGUT

— Bu ameliyatı ben yapacağım!...
— Hayır, bu benim branşım!...

(Tayfur ŞAPOLYO)

GİRİNCE GÖRÜRSÜN

Kasabada salgın hastalığa yakalanan birkaç kişi vardı. Bu şahıslar her gün gidip aşı yaptırıyorlardı.

Sağlık Memuru, bu şahısların isimlerini bildiği için sıra ile içeriye alır, aşılarını yaptıktan sonra defterdeki isimlerinin karşısını işaret ederdi.

O günü tahsildara vergi yatırmak için iki arkadaş köyden gelmişlerdi. Sağlık memurunun odası ile tahsildarın odaları yanyana idi. Sağlık memurunun odasının önündeki kalabalığı gören iki arkadaş, kendileri gibi tahsildara para yatırmaya gelenler zannederek onlar da sıraya girdiler.

Sıra kendilerine gelince birisi içeriye girip durdu.

Sağlık Memuru adamın yüzüne bakmadan aşı olacaklardan zannederek:

— Ne duruyorsun, çonunu açsana! dedi.

Adam, yarı tereddütlü, yarı şaşkınlık içerisinde pantalonunu çözüp biraz aşağıya indirdi. Sağlık Memuru aşıyı yaptı ve arkasından da:

— Sen çık, senden sonraki gelsin. dedi.

Adam şaşkın şaşkın dışarıya çıkar, arkadaşı merakla hemen sorar:

— Kaç lira aldılar?

Diğeri çonunu oğuşturarak cevap verir:

— İçeriye girince öğrenirsin!...

M. Sait KIRBAĞ
E.K.İ. İnzibat Âmiri — Bartın/AMASRA

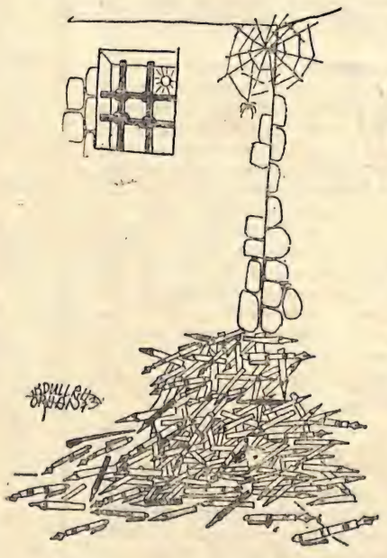

Yazısız

(Abdullah ORHAN — Maçka/Trabzon)

Günümüzün Güdük KAHRAMANLARI

ELİNDEN DİŞİ SİNEK KURTULAMAYAN BEKİR

BEKİR'İ yatılı okulda tanımış. tım. Zaten onu bir kez tanırsanız bir daha kolay kolay unutamazsınız. Kafasına dik çıkan kara saçlarını yatırabilmek için limon suyundan kemik tutkalına kadar değişen yüzlerce çareye başvurur, sivilcelerini iyi edebilmek için yüzünü bazan sarı, bazan beyaz bir toza bulardı. Hafta içinde bir gözlerini görürdünüz, bir de burun deliklerini...

Bizim Bekir gibi acı zamparalık maceralarımız olmazdı pek. Minik maceralarımızı da beceriksizlik ederek yüzümüze gözümüze bulaştırırdık. Sıtkı büyük görünmek için hafta sonlarında sigara içmeye başlamıştı. Ben bir kıza söyleyecek söz bulamayınca kaç numara pabuç giy. diğini sorup rezil olmuştum. Bu yüzden, Bekir anlatınca can kulağı ile dinlerdik hepimiz. Olur ki bir şeyler kapar, yol yordam öğrenirdik.

Bir bayram tatilinde memleketine gidiyor Bekir trenle. Kompartmanda kendisi gibi tatil geçirmek için evlerine dönen dört üniversite öğrencisi kız var. Sonradan bizleri çevresine toplayıp macerasını anlatırken:

«Tam da formumdaydım,» dediydi. «Sivilcelerim yatışmış, saçlar o biçim, güneşten de hafifçe yanmışım...»

Uzatmayayım. Bekir sanatını icra ya başlıyor. Yalnız küçük bir problem var: Kızların dördü de öylesine şirin ki, bizimki bir türlü karar veremiyor hangisini sececeğine. Bu yüzden dördüne birden ateş açıyor. Mutluluğunu gözünüzün önünde canlandırabiliyorsunuz, değil mi? Kilmesin tek horozu Bekir. Şarkılar söyleniyor, fıkralar anlatılıyor. Yatma vakti gelince de kızlar Bekir'in limon sulu saçlarını tarıyorlar, pijamalarını giydiriyorlar, bavul rafında bir de güzel yatacak yer hazırlıyorlar buna.

Hikâyenin burasında tutamadık kendimizi:

«Yapma be Bekir,» dedik. «Sen çapkınlık taslarken onlar seni küçük kardeşleri gibi sevmişler.»

Bir özelliği, yılmak bilmemesiydi. Kafasına bir şeyi taktı mı, ne deseniz tersine inandıramazdınız. Zaten bu inatçılık, sonraki yıllardaki başarısının bir parçası oldu.

«Bir kadını gözünüze kestirdiniz mi, sonuna kadar gideceksiniz peşinden. Size fare kadar değer vermeyen bir kadın bile, elinizden kurtulabilmek için son çare olarak (evet) demek zorunda kalır.»

Duyduklarımıza göre kazın ayağı her zaman öyle değildi ne yazık ki. «Evet» demektense bağırıp çağırıp kalabalık yerlerde Bekir'i maskara eden, bir tanıdıklarına dövdürmeye kalkan, polise başvurmakla korkutan, taşınıp izlerini kaybeden kadınlar vardı. İşin başka bir kötü yanı, kaçan balık hep büyük oluyordu. Kaçırdığı sevgililerinin yasını uzun süre tutardı Bekir. Bir yenisini bulup onun peşinden koşarken bile.

Kadın avcılığı biliminin gerçek bir bilginiydi. Avcılıktan arta kalan zamanını silâhlarını parlatmakla geçirirdi. Durmadan kadın psikolojisi, kadın anatomisi üstüne yazılmış kitaplar okur, şekiller çizer, bu şekillerin üstünde stratejik noktaları kırmızı kalemlerle belirlerdi. Hattâ bir gün büyük bir cömertlikle bir buluşunu bana açtı:

«Kadın gövdesinin en duyarlı noktalarından biri dirsektir.»

Gözlerim şaşkınlıkla açılmış olacak.

«Bilmiyordun, değil mi?» diye devam etti. «Konuşurken sözgelimi, yakaladın mı kadının dirseğini, hiç farkında bile değilmişsin gibi parmaklarınla okşamaya başlayacaksın. Yarım saat sonra nereye çeksen götürürsün. Hattâ sen bırakmak istesen bile kuzu gibi peşinsıra gelir. Dirsek numarasının en iyi yanı da, uygulanmasının kolay olması. Birçok şeyi herkesin içinde yapamazsın ama, yanındaki kadının kolunu istediğin yerde ve istediğin zaman tutabilirsin. Nasıl, harika değil mi?»

— İşin gücün, hayâl kurmak... Hükûmet kur da görelim!...

«Harika da söz mü?» dedim.

İlgilendiğimi görünce, bakışların önemini anlattı uzun uzun:

«Bizim sanatta en geçerli sermayedir bakışlar. Kimi kadına sert sert, yiyecekmiş gibi bakacaksın, kimisine dertli dertli, ağlayacakmış gibi... Kimisine alaylı bakacaksın, kimisine şöyle derinden, düşünceli bir bakışla... Kimine çapraz, kimine alttan, kimine tepeden...»

«Peki,» dedim, «hangi kadına hangi bakışla bakacağını nasıl kestiriyorsun?»

«Meslek sırrı,» dedi, söylemedi. Bu yüzden ben de burada size aktaramıyorum okurlarım. Kusura bakmayın.

Bekir'in en dayanamadığı, en kızdığı şeylerden biri evlilik konusuydu. Boyun damarlarını şişire şişire:

«Evlilik tabiata aykırıdır,» derdi. «Her şeyden önce bir erkeğin tek kadınla yetinmesi imkânsızdır. Evlenmek, adamın şakağına tabancayı dayayıp tetiğe asılması demektir.»

İçimizde ilk o dayadı tabancayı şakağına. Sonra da grav grav grav! İki erkek, bir kız çocuğu var şimdi. Hâlâ çapkın geçinir ama, bunu sırf görünüşü kurtarmak, ününe söz getirmemek için yaptığını herkes biliyor. Söz aramızda, karısından ödü kopar aslında.

Sulhi DÖLEK

— Fiyatların düşmesini önlemek için sebze ve meyveler denize dökülüyor. —

Yazan-Çizen
SUAVİ SUALP
ARSEN LÜPEN FİKRİ
12
ARSEN LÜPEN FİKRİ DAHA YAKIN MESAFEYE GELİNCE, KADININ BİRKAÇ DAKİKAYA KADAR MORT OLACAĞINI ANLADI...
HANGİ HADİSENİN SENİ BU VAZİYETE GETİRDİĞİNİ ÇAKMAM İÇİN BİR KAÇ LÂF ETMEYE ÇALIŞ!..
KADIN ISTIRAP ÇEKTİĞİNİ BELLİ EDEN BİR ŞEKİLDE İNLEDİ.
LÂFI UZATMIYALIM.. BEN YOLCUYUM.. O SAATI SATIN ALIN.. O SAAT...
YARIN.. AH... SÖYLEYEBİLECEK MİYİM?.. SA-SANDAL BEDESTENİNDE... AÇIK ARTTIRMA... PÜF!..
KADIN ZARİF BİR POZLA ÖLMÜŞ, İŞ ERTESİ GÜNKÜ MÜZAYEDEYE KALMIŞTI..
GERİDEN KONSOL AVİZE AYNA ABAJUR LİZOL VİZO
FITIK AHMET PAŞANIN OLDUĞU İDDİA EDİLEN ŞUANTİKA SAATI SATIYORUM... AÇIŞ- BİN LİRA...
BİNBEŞ YÜZ..
KOFTİ BİR SAAT.. YARAMAZ..
İKİBİN..
ÜÇBİN.
ÜÇBİN.. ARTTIRAN YOK MU?.. SATIYORUM.. SATIYORUM.. SATIYORUM.. SAAT..
BEŞBİN!.. SAATI BEN ALIYORUM.. ARTTIRAN ÇIKARSA İKİ MİSLİ VERİRİM..
AAA!.. DELİ GALİBA!.
YOKSA BİR BİLDİĞİ Mİ VAR?
FİKRİ TEBDİLİKIYAFETLE SAATİ KAPATMIŞ VE KENDİNİ, EVE ATMIŞTI..
ULAN LÜKLÜK.. RAHMETLİ TAZENİN VASİYETİNİ YERİNE GETİRİP SAATI ALDIK AMA BU SAATİN ESRARINI ÇIKARAMADIK..
LÂFÂ BAK.. SEN ÇIKARAMAZSAN BEN Mİ ÇIKARACAĞIM..
SABAHA KADAR BU SAATİ Mİ DİKİZLEYECEĞİZ.. BE- YATALIM- SABAHA DÜŞÜNÜRÜZ..
FİKRİ RÜYASINDA ASİLAN KIZI GÖRÜYOR.
İKİ LÂF DAHA SALLAYIP ÖYLE OLSENİZ.. RİCA EDECEĞİM.. LÜTFEN..
FAKAT.. EVİN İÇİNDEKİ BU ADAM KİM?
HERİF DEVE GİBİ UYUYOR. SAATİ DE AÇIĞA KOYMUŞ.. YEDİM ŞİMDİ ONU..
UFAK BİR EL HAREKETİYLE 3000 PAPEL KAZANACAKSIN YAŞAR.. HA GAYRET!..
HAFTAYA, SAAT 0.4Ü ÇALIYOR

TALİHİNİZ DAİMA AÇIK OLSUN!

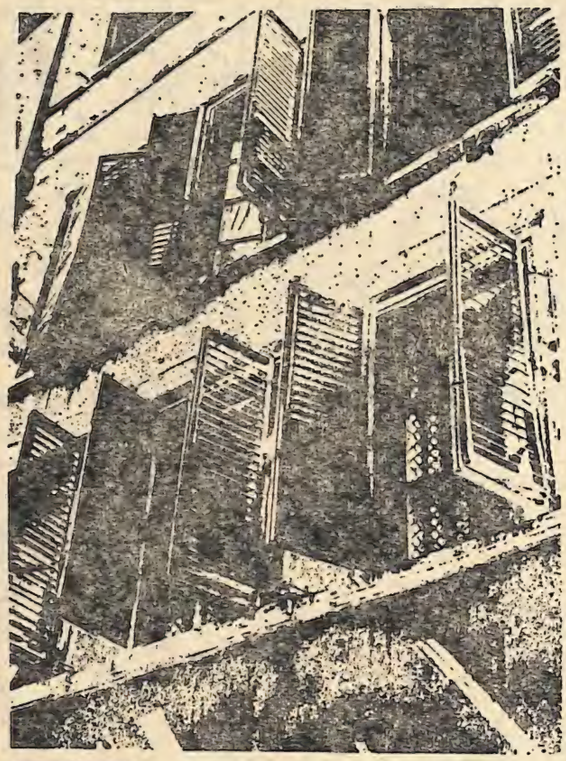

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın: 20384 - A - 60206 — 193)

Adlarımız... Soyadlarımız...

ERHAN TİĞLİ

— 19 —

ÜLKÜ: Yüce dilek, mefküre, ideal demektir. Türkçedir. Kız ve erkek adı olarak geçer. İlkokulda bütün çocuklar: «Ülküm, yükselmek, ileriye gitmektir. Varlığım Türk varlığına armağan olsun» derler. Ama büyüyünce çoğu ya yerinde sayar, ya geri gider. Varlığını ise yabancı bankalara armağan eder, oralarda yer içer, gezer...

ÜMİT: Umut demektir. Farsça bir addır. Orhon Murad Arıburnu'nun dediği gibi «Ümit fakirin ekmeğidir», yanında hiçbir katık olmadan yer ömrü boyunca. Her seçim sonrası ümitlenir, sonra «Son ümidim de bitti, kuş gibi uçtu gitti» diye şarkı söyler melûl mahzun... Ama gene de hayâllere dalar, çünkü şairin dediği gibi «İnsan, dünyada hayâl ettiği müddetçe yaşar»...

MEMELİ ŞİİR

Kız memesi: Gönül yarası
Kadın memesi: Elma irisi
Erkek memesi: Üzüm kurusu
İster inanın ister inanmayın
Benden söylemesi
Memelerin şahı
Basur memesi

(Ümit Yaşar)

ÜNVER: Bu da Ün ile Ver'den meydana gelmiştir. Dilek, istek ifade eder.

ÜNSAL: Bu da istek ifade eder. Çocuğumuz ün salsın, namlı olsun diyen analar babalar bu adı kor çocuklarına. Ama çoğu kavuşamaz dualarına... Çünkü bizde ünlü olmak için ya sinema artisti olmak gerekir ya da futbolcu...

ÜSTÜN: Benzerlerini geride bırakmış olan, faik anlamına gelen Türkçe bir erkek adıdır. Bu ad da anaların babanın dileğini ifade eder.

ÜZEYİR: Kutsal bir kişi demektir. Erkek adıdır. Az rastlanır. Şimdi iş ayağa düştü, nerde kutsal, yüce bir kişi? Olsa bile kimse önem vermez, sözünü dinlemez...

VAKUR: Ağır başlı anlamına gelen Arapça bir erkek adıdır. Havaiyatla uğraşan kişilere yakışmaz bu ad. Onun için, bu adı koyacaksanız çocuğunuza, hava civa ya da saman doldurmayın kafasına. Ne demişler: «Kafa kalın, beyin boş, tut kulağından çifte koş».

VAROL: Var - ol sözcüklerinin birleşmesinden meydana gelmiştir. Türkçe bir erkek adıdır. Bu adı taşıyan çocuğunuz kolayca futbolcu, artist, milletvekili gibi çok paralı, alkış getiren bir meslek sahibi olabilir. Adı müsait!

VASFİ, VASFİYE: Bir kimse ve. ya nesnenin hali, sıfatı, övme anlamına gelir. Her halde, bu adı seçerken analar babalar, çocuğumuz derhal belli olsun, özellikleriyle hemen biinip tanınsın ve övülsün amacı gütmüş olacaklar...

VÂSIF: Bildiren, öven anlamına gelen Arapça bir erkek adıdır.

«O gül endam bir al şale bürünsün yürüsün
Ucu gönlüm gibi ardınca sürünsün yürüsün
Alıp aguşa (kucağa) bu çağında meyan-ı nazın (nazlı gelini)
Saran ol servkadi (servi boyluyu) Vâsıf görünsün yürüsün»
(Vâsıf)

VECD (İ): Kendinden geçecek derecede Tanrı sevgisine dalma, yüksek heyecan anlamına gelen eski bir erkek adıdır. Şimdi vecde dalan falan yok, herkes paraya dalıyor.

«Sebu zanuda sağar elde yâr agus-u vuslatta
Bu tarz-ı has ile meclis acep rindane olmaz mı»
(Vecdi)

(Şarap testisi diz üzerinde, kadeh elde, sevgili kucakta, bu özel durumla içki meclisi rind meclisi olmaz mı?) Olur efendim oluuurr...

VEDİA: İnam, emanet, saklanılmak üzere bırakılan şey anlamına gelen Arapça bir kadın adıdır Tevfik Fikret, gençlere şöyle seslenir:

«Bir şey senin değil sana ferda (gelecek, yarın) vediadır.»

VEFA: Sözde durma, ödeme anlamına gelen Arapça bir addır. Bugün sadece bir semt ve kulüp adıdır. İnsan adı olarak pek geçmez, çünkü sözü senet olanlar bile sözünde durmuyor ve her şeyi mahkeme-i kübra'ya bırakıyor...

VEFİK: Uygun, aynı fikirde anlamına gelen Arapça bir erkek adıdır. Ünlü ad: Vefik Paşa.

Bu adı taşıyanlar iyi memur olur, çabuk yükselir...

VEHBİ, VEHBİYE: Tanrı vergisi anlamına gelen Arapça bir addır. «Anlaşıldı vehbinin kerrakesi» diye bir deyim vardır. Sümbülzade Vehbi, bir kadın düşkününü şöyle anlatır:

«Cayigâh (yer) etmiş idi Kıştaşı'n
Kızların taşı yarardı başın
Bir ziyafette bulunsaydı gidi
Yediği cümle kadınbudu idi.»

VELİ: Sahip, sorumlu kimse, ermiş anlamlarına gelen Arapça bir erkek adıdır. «Ali Veli kırkdokuz elli, adı belli» diye bir tekerleme vardır. Bizi besleyenlere velinimetimiz deriz. Ama seçimden seçime hatırlarız, bayramdan bayrama elini öperiz...

«Veli Bey konuşmaz içer
Kimse bilmez derdini
Bilgi demiş bilim demiş fen demiş
Kötüye yormuşlar fikrini
Okutmuş kitaplarını hazret
Şarkıya vermiş kendini.»
(Can Yücel)

(Devamı var)

Cumhuriyet döneminde
TÜRK MİZAHI
Hazırlayan: AZİZ NESİN

Cumhuriyet dönemindeki en önemli 55 mizah yazarının hayatları, sanatları üzerine yorumlar ve seçilmiş en güzel mizahî eserleri... 70 ünlü yazar 55 mizah yazarını anlatıyor.

Bu eser, AKBABA'nın CUMHURİYETİMİZİN 50. YILDÖNÜMÜ ARMAĞANIDIR.

5 renkli ofset kapak, 480 sayfa, fiatı 30 lira.

BÜTÜN KİTAPÇILARDA

Genel dağıtım: BATEŞ

SAĞLIĞINIZ İÇİN
daima Panason içiniz
PANASON
Yediden Yetmişe Herkesin Çayı

(Benson Reklâm: 27 — 195)

Akbaba

* Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası *

SAHİBİ: Ergin Ortaç, Yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap, Sekreter: Selâmi M. Yurdatap, Dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası. ABONE BEDELİ: Yıllığı 75, altı aylığı 37.50 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 150, altı aylığı 75 lira. İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul. Telefon: 22 18 11 Fiyatı: 150 kuruştur.
Eksik sayılarınızı 150 kuruşluk posta pulu göndermek suretiyle idarehanemizden isteyebilirsiniz.

DERİVİT
yara yanık sivilce egzama uçuk traş sonrası ve deri iltihapları için LOKMAN DERİVİT

(Benson Reklâm: 28 — 194)

MİLLETLER GÜLÜYOR

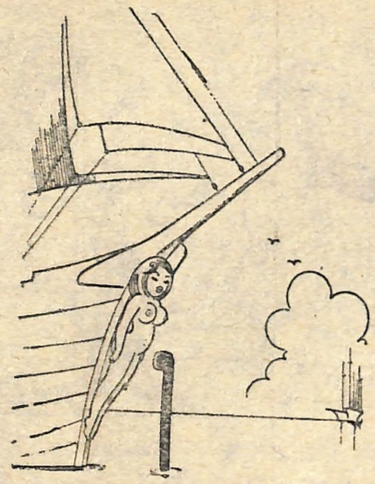

Yazısız

Soyunma yasağı

Sıcak bir yaz günü, bir genç kız soyunup tam göle gireceği sırada bir erkeğin:

— Affedersiniz matmazel, burada yıkanmak yasaktır, demesiyle irkilip döndü ve ne yapacağını şaşırmış bir halde:

— Peki ama bunu neden soyunmadan önce haber vermediniz? diye sordu.

Adam pişkinlikle karşılık verdi:

— O zaman ne diye haber vereyim? Soyunmak yasak değil ki!

Tedavi ücreti

Doktor, tedavi ettiği ağır bir hastayı iyi etmişti. Onu son bir defa muayene ettikten sonra:

— Tehlikeli olan hastalığınızı atlattığınız için çok mutluyum, dedi. Artık bir ay önceki adam değilsiniz.

Hasta, mânalı bir gülümseme ile:

— Mükemmel! diye haykırdı. Şu halde doktor, vizite ücretinizi diğer adamdan isteyiniz.

Karşılık

Üstü başı perişan bir adam, zengin bir İskoçyalının kapısı önünde durur, gitar çalarak şarkı söylemeye başlar.

Bir süre sonra da kendisini pencereden dinlemekte olan ev sahibine seslenir:

— Mister, her halde keyiflenmişsinizdir, bunun karşılığını vermek istersiniz tabii.

Zengin İskoçyalı başını sallar:

— Şüphesiz... Söyle bakayım, benim de sana hangi şarkıyı okumamı istiyorsun?...

Boşanma sebebi

Mahkemeye boşanmak için başvuran adama hâkim sordu:

— Karınızın sizi hiç sevmediğini söylüyorsunuz. Nasıl anladınız bunu?

— Geçenlerde merdivenlerden bodruma inerken kayıp düşmüştüm.

— Sonra?

— Karımın koşup beni kaldırmasını beklerken ne dese beğenirsiniz: İnmişken kömürlükten odun getiriver.

— Bu elbisenin tek olduğunu ümit ederim!...

Sarhoşluk

İki arkadaş iyi bir gece geçirmişler, adamakıllı içmişlerdi. Oldukça dumanlı kafalarla araba ile evlerine dönüyorlardı. Bir aralık biri diğerine bağırdı:

— Dikkat, kaldırıma çıktın!

Öteki bir kahkaha attı:

— Neee... Arabayı sen kullanmıyor muydun?...

Şarapçı

Doktor, hastasına:

— Karnınızda ne kadar çok su var! dedi.

Hayretle başını sallayan hasta:

— Hayret! dedi. Oysa ki ben şaraptan başka şey içmem!

Yazısız

Paris'te bir Amerikalı

Bir Amerikalı turist, Paris'te yolunu kaybetmişti. Bir kelime bile de Fransızca bilmiyordu. Gözüne ilişen satıcılardan birine yaklaşarak:

— Do you speak english? (İngilizce biliyor musunuz?) diye sordu.

Babacan satıcı başını sallayarak:

— Hayır, diye cevap verdi. Ya siz?

İzin kâğıdı

Göl kenarında omuzunda oltası, elinde yem kutusuyla ilerleyen adamın karşısına bir bekçi çıktı:

— İzin kâğıdınız var mı?

— Balık tutmuyorum ki...

— Evet ama, tutacaksınız...

— Ne malûm, belki tutmam.

Oltasını suya atan adam, az sonra oltasına bir balığın takıldığını hissedince, elini cebine soktu ve izin kâğıdını çıkararak bekçiye uzattı:

— Şimdi balık tutuyorum, dedi.

Müşkül durum

Yeni evliler balayına çıkmışlardı. Bir otele indiler. Resepsiyondan odalarının anahtarlarını alırlarken orada duran genç ve güzel bir kadın, damadı selâmladı:

— Merhaba sevgilim! dedi.

Birdenbire yeni evlilerin aralarına bir soğukluk girdi. Kadın, odalarına çıkınca:

— Sana merhaba diyen kadın kimdi? diye bağırdı.

Adam endişeyle:

— Ne olursun sus, dedi. Şu anda ona senin kim olduğunu nasıl izah edeceğimi düşünüyorum...

Acele işe şeytan karışır

Bir evin kapısını çalan musluk tamircisi:

— Banyonuzun musluğunu tamir ettirmek için beni çağırmışsınız, dedi.

Ona kapıyı açan adam hayretle:

— Ne münasebet, ben kimseyi çağırmadım, diye cevap verdi.

— Siz mösyö Jean Armand değil misiniz?

— Hayır. O buradan çıkalı altı ay oldu.

Muslukçu hiddetle:

— İnsanlarla alay etmekten zevk alanlar çoğaldı! diye bağırdı. Hem acele iş için adamı çağırırlar, hem de kalkıp ev değiştirirler!...

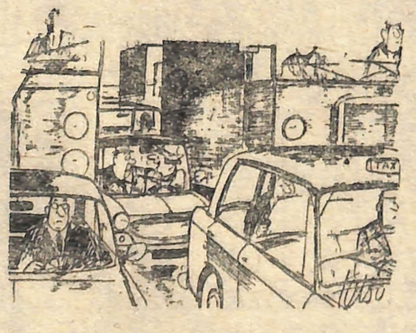

— Korkmamışsınızdır inşallah... Bu benim Paris'te ilk araba kullanışım!...

Balayında

Yeni evlenmişlerdi. Adam elli yaşında, kız yirmi yaşındaydı. Balayına çıktılar. Bir otele indiler. Adam garsonu çağırarak:

— Yemeğimizi odamıza getirin, dedi.

— Emredersiniz, diye garson cevap verdi. İçki ister misiniz?

— Evet. Bira getiriniz.

Garson:

— Bira yerine şampanya getirsem, diye fısıldadı. Bilirsiniz, bira insana uyuşukluk verir.

— Olur, şampanya getirin.

Ertesi akşam yaşlı koca, bir istekleri olup olmadığını soran garsona:

— Bu gece benim için şampanya, karım için de bira gönderin, dedi.

Yazısız

Dünya Karikatürleri

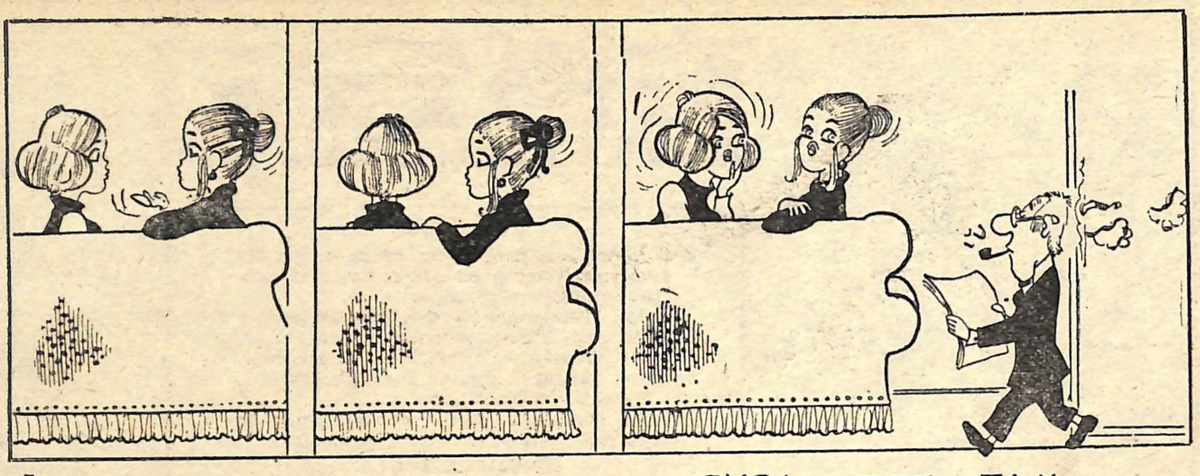

-İNSAN GENÇKEN... HAYATININ ERKEĞİ YAKIŞIKLI, İNCE...

-UZUN BOYLU, GENÇ VE HOŞ BİRİ OLACAK SANIYOR...

-OYSA HERŞEY TAM TERSİNE ÇIKIYOR!..

YAZISIZ

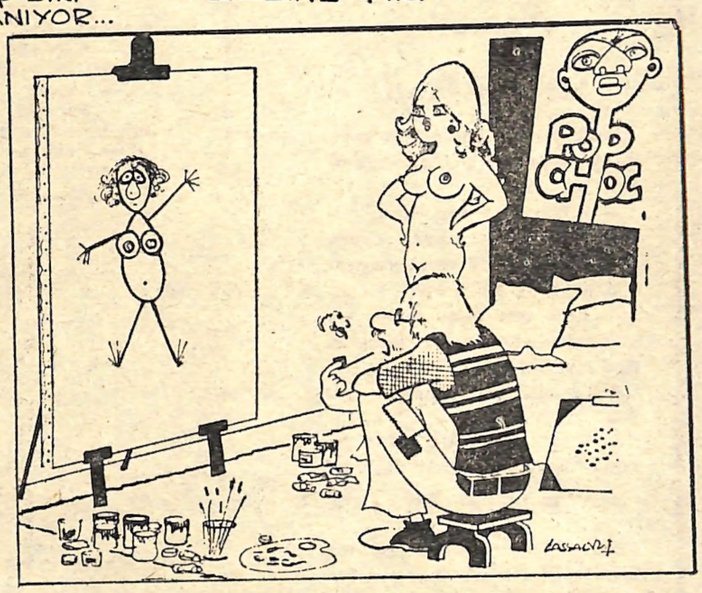

BU DA SORU MU YANİ?.. KİMİN RESMİ OLACAK, ELBETTE SENİN!..

-EHLİYETİMİ SİZE GÖSTERMEK İSTEMİYORUM... ORADAKİ RESMİM İYİ ÇIKMAMIŞ ÇÜNKÜ!..

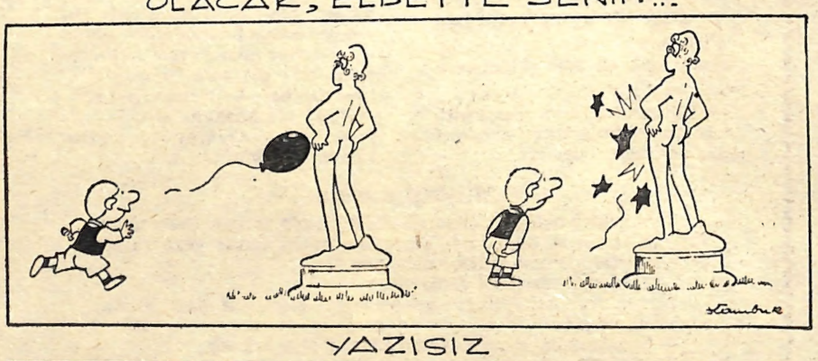

YAZISIZ

-SİZE SÖYLEMEYE UTANIYOR... DİKİLMESİ GEREKLİ BİR DÜĞMESİ VAR... PANTALONUNDA!..

İŞ BANKASI ŞÖLENİNE ÇAĞRI
İş Bankası Şölen
Çekilişte
20 milyon
Binlerce aileyi,
binlerce tasarruf sahibini
bir anda mutlu edecek
bir şölene davetlisiniz.
Tasarruflarınızı
31 Aralık tarihine kadar
Türkiye İş Bankasında çoğaltarak,
20 Milyon lira tutarındaki
zengin para ikramiyelerinden
yararlanınız.
TÜRKİYE İŞ BANKASI
paranızın... istikbalinizin emniyetidir

Akbaba

-SİZ, HİÇ OLMAZSA HASTALARINIZIN MORALİNİ DÜZELTİYORSUNUZ!

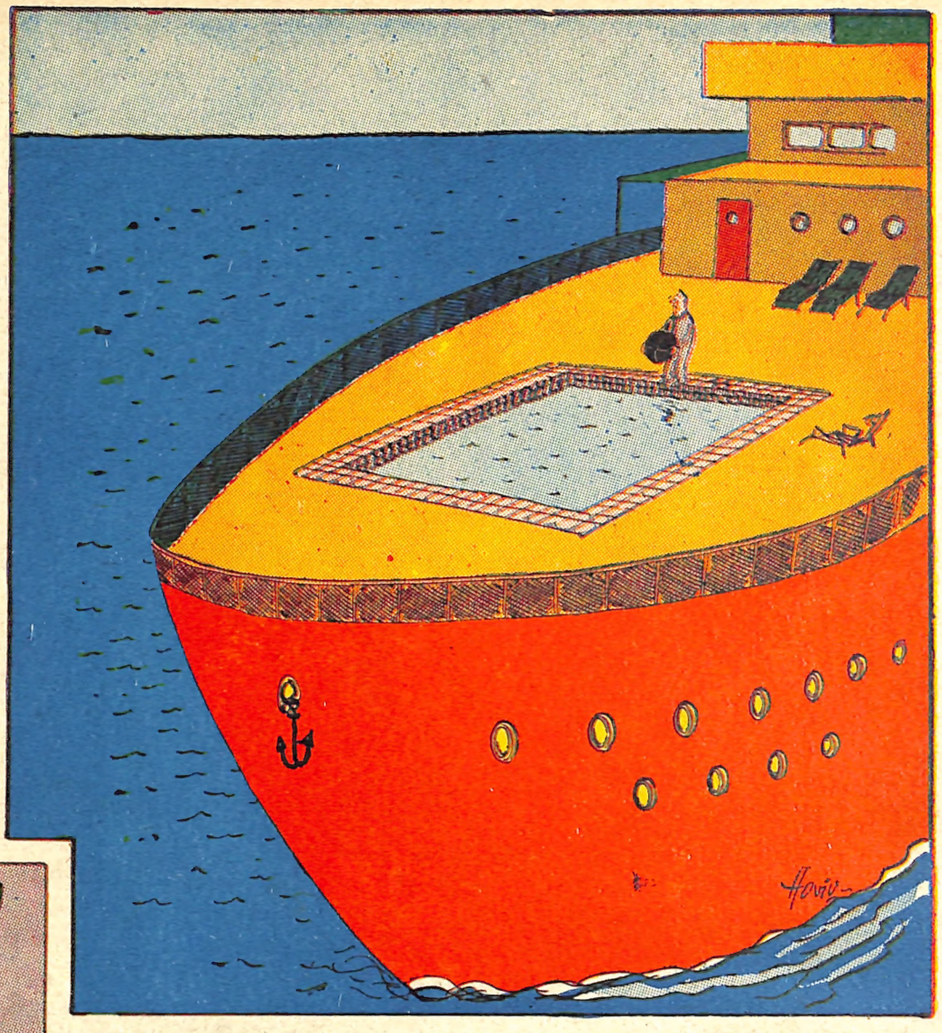

YAZISIZ

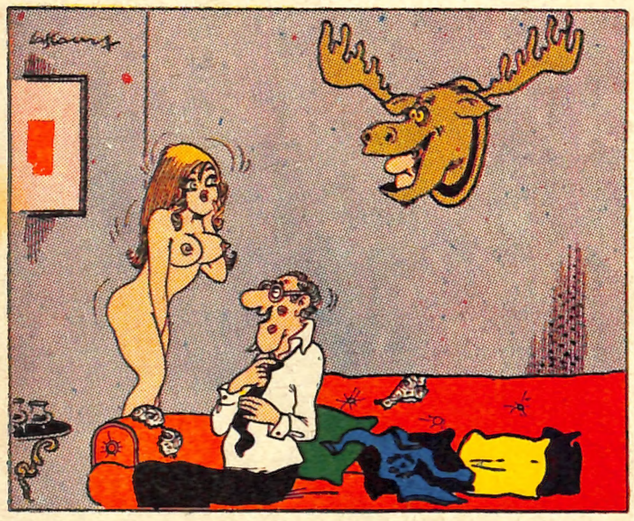

-HADİ CANIM KARIMI NEREDEN GÖRECEKMİŞSİN'

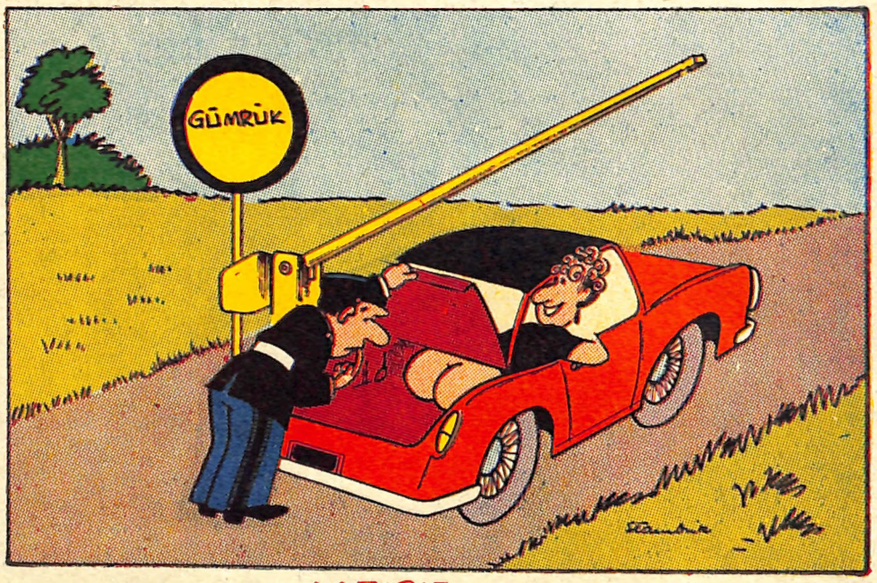

YAZISIZ

-KORKMAYIN.. SİZİ ÖNCE UYUTACAĞIZ!

-BENİMKİ GİBİ AV KÖPEĞİ AZ BULUNUR..

-BAKIN, GÖRÜLECEK ŞEYLERİ..

-NASIL GÖSTERİYOR BİZE!..